

* આત્માનન્દ પ્રકાશ *

इह हि रागद्वेषमोहाद्यज्जिभूतेन संसारिजन्तुना
 शरीरमानसानेकातिकटुकदुःखोपनिपात-
 पीनितेन तदपनयनाय हेयोपादेय-
 पदार्थपरिज्ञाने यत्नो विधेयः ॥

પુસ્તક ૧૧] વીર સંવત્ ૧૪૩૯, જાજ્ઞપદ. આત્મ સંવત્ ૧૮ [અંક ૧ જો.

॥ ॐ ॥

વાર્ષિક ક્ષમાપના.

(શાદૃલ વિઠ્ઠીડિત.)

આ પર્યૂષણ પર્વમાં જિનતણા, વ્યાખ્યાનને સાંભળી,
 સેવ્યાં પાપજ્ઞેસ્થાન એહ વિરમું, સામે શુદ્ધી વળી;
 થાતા પૂર્ણ ૪ વર્ષમાં વિષમતા બ્રાતા! તમારી કરી,
 માગું માફ સંવત્સરે પ્રતિક્રમ આર્તિમંદ હર્ષે ભરી. ૧

વસંતતિલકા.

यन्नाम पूतमनसां वितनोति धर्मं पापं विनाशयति कर्मचयं धुनोति ।
 संपादयत्यविरतं शमतां सुखेन तं पार्श्वनाथजिनपं शरणं श्रयामः ॥१॥

ભાવાર્થ—જેમનું નામ પાવત્ર હૃદયવાલા પુરૂષોના ધર્મ વિસ્તારે છે, પાપ
 નશાડે છે, કર્મના સમૂહને ક'પાવે છે અને હૃંમેશા સુખે શમતા પમાડે છે, તે શ્રી
 પાર્શ્વનાથ પ્રભુના શરણનો અમે આશ્રય કરીએ છીએ. ૨

અર્હમ્

શ્રી પદ્મ-ચતુષ્કસૂરિનામગર્જિત

શ્રી હીરવિજયસૂરિ સ્વાધ્યાય.

અહિપદ.

- શ્રી પતિ પ્રભુમધ જસ પદ પદ્મ,
 શ્રી જિન પ્રભુમું મુંકી છદ્મ;
 શ્રી ગુરૂ પ્રભુમી ગુરૂ ગુણુ લણુ,
 શ્રી દાયક મુનિ નાયક ગુણુ.....૧ ॥
- આજ અનોપમ આણું લયો,
 વિવળ વદન પેખી ગહ ગયો;
 હીનાચાર નવિ હીસધ રતી,
 વિધાઈં હત્યો વૃહસ્પતી.....૨ ॥
- ણંદન કુંડા કુલ શૃંગાર,
 જય જય જગગુરૂ જગદાધાર;
 રત્નત્રય કેરો આધાર,
 જગિ જસવાધઈં જસ વિસ્તાર૩ ॥
- દમ શમ સંયમ લીલાવંત,
 યશવાદધ દીપધ ભગવંત;
 વિનયાદિક ગુણુ રત્ન ભંડાર,
 યસ નામધ લહધ ભવપાર૪ ॥
- વિસ્તરીહ ગુરૂ ગુણુ સાગર,
 દાન ગુણુધ ભપધ સુરતર;
 જગિ જયવંતો જય સુખકર,
 સેવક મન પંકજ દિનકર.....૫ ॥
- મન વચન કાયા કરી શુદ્ધિ,
 નમતાં લહધ વચ્ચિત ઋદ્ધિ;
 યદુપતિ પરિ પ્રદ્ધ વ્રત ધરધ,
 નરક પડંતા જગઉદ્ધરધ૬ ॥
- લખિય ગુણુ ગોયમ અવતરો,
 સૂરિગુણુ છત્રીસી અલંકરો;
 ગુરુગુણુ મહિમા જગ વિસ્તરો,
 ગુરુભંકર મઈ ચિતિ ધરો.....૭ ॥

ત્રયોદશ ક્રિયાસ્થાન સ્વરૂપ શ્રી વીરસ્તવ.

૩૫

આણુંદ વિમલકારી ગુરૂ મિલો,
 વિજયદાન દાતા ગુણ નિલો;
 હોરવિજયસૂરિ તપગચ્છ તિલો,
 વિજયસેન છંદ જસ નિર્મલો..... ॥ ૮ ॥

ગુરૂ નામ-દ્વખર શ્રેણિ કડૂ આરિ, પદ આદ્યદ્વખર નામ ચિતિ ધારી;
 આરધ શ્રેણિ આર ગુરૂ નામ, સમરધ સીઝધ વંચિત કામ. ॥ ૯ ॥

પદ હઠી સમરો એ નામ, એ આરધ મંગળ અલિરામ;
 અહગધ દુઃખ છે દેવા ભણી, સરણ કરો એ તપગચ્છ ધણી. ॥ ૧૦ ॥

જય તપ ગચ્છ રાયા, નમઠ પાયા, રાય રાયા, સુર ધણી
 ભવ ભય ચૂરણ, વંચિત પૂરણ, સયલ સુખકર સુર મણી;
 ત્રિજગ મધ્યધ, એય ભવિકા, કમલ વિકસન દિન મણી,
 શ્રી હોરવિજય સૂરિંદ શુભીક *ક્ષેમકુશલ પ્રભુ ગચ્છ ધણી. ॥ ૧૧ ॥

॥ इति ॥

* अहम् *

મહોપાધ્યાય-શ્રીમદ્-વિનયવિજય-વિરચિત-શ્રીવીરસ્તવઃ ।

(ત્રયોદશક્રિયાસ્થાનસ્વરૂપગર્જિતઃ)

[મહોપાધ્યાય શ્રીમદ્ વિનયવિજય મહારાજે જેમ સ્યાદ્વાદ-મત મૂળક
 સત્તનય-સ્વરૂપ ગર્જિત ૨૩ કાવ્યોમાં શ્રીમાન્ વીરભગવાનની સ્તુતિ કરી છે કે, જે
 નયકર્ણિકાના નામે પ્રસિદ્ધ છે, તેમ આ ૨૩ કાવ્યોમાં પણ તેર ક્રિયા-સ્થાનકોનું

* આ ક્ષેમકુશળમુનિએ, ખીણ પણ ધણી સજાઓ બતાવી છે, તેમાં હોરવિજય સૂરીશ્વરની
 અનેક પ્રકારે સ્તુતિ કરવામાં આવી છે. એ શિવાય ઉત્તરાખ્યન સૂત્ર વિગેરેની પણ, સજાઓ સ્ત્રી છે,
 એમના ગ્રંથ નામ મેહુમુનીશ્વર હતું અને તેઓ વિજયસેન સૂરિના સામ્રાજ્યમાં વિજ્ઞાન હતા.

સંક્ષિપ્તપણે સ્વરૂપ કથનદ્વારા વીર પ્રભુની સ્તવના કરી છે, એ ક્રિયા-સ્થાનોનું વર્ણન સૂચકગાંઠ સૂત્રનાં બીજા શ્રુતસ્કંધના બીજા અધ્યયનમાં વિસ્તાર પૂર્વક કથન કરવામાં આવ્યું છે, તેમાંથી યત્કિંચિત્ સ્વરૂપ લઈ બાલ હવેના બોધમાટે, આ સાર ગર્ભિત સ્તવન રચ્યું હોય એમ લાગે છે.]

શ્રેયઃશ્રિયં પ્રાપ વિમુચ્ય યાનિ સ્થાનાનિ વીરો જગવાન્ ક્રિયાણામ્ ।
ત્રયોદશાનામપિ કિંચિદેષાં સ્વરૂપમારૂપાય તમીક્ષમીદે ॥ ૧ ॥

જે પાપબંધ-સ્થાનોનો ત્યાગ કરી શ્રીવીર ભગવાને શ્રેયઃ-શ્રી-મૌલ્ય લક્ષ્મીને પ્રાપ્ત કરી છે, તે ત્રયોદશ (૧૩) ક્રિયાના સ્થાનોનું કિંચિત્સ્વરૂપ કથન કરી, ત્રિલોકી-નાથ જગદ્ગુરુ પરમકાંડેશ્વર ભગવાન્ શ્રીમદ્ વીર પ્રભુની હું સ્તવના કરું છું.

હવે ત્રણ કાવ્યો દ્વારા તેર સ્થાનકોનાં નામ કહે છે—

સાર્થકાનર્થકૌ દાણૌ, હિંસાદાણસ્તૃતીયકઃ ।

અકસ્માદાણ ઇત્યન્યો, દૃગ્વિપર્યાસ સજ્જકઃ ॥ ૨ ॥

ક્રિયાસ્થાનં મૃષોષ્ણતમદત્તાદાન સમ્જવમ્ ।

આધ્યાત્મિકં તથા મિત્રદ્વેષપ્રત્યયમે વત્ ॥ ૩ ॥

માન-માયા-લોજસજ્ઞાન્યથેર્યાપથિકીતિ ચ ।

કર્મબન્ધનિધાનાનિ સ્થાનાન્યાહુત્ત્રયોદશ ॥ ૪ ॥

પહેલું સાર્થક દંડ નામા ક્રિયાસ્થાન ૧. બીજું અનર્થકદંડ નામા ક્રિયાસ્થાન ૨. ત્રિજું હિંસા દંડ નામા ક્રિયાસ્થાન ૩. ચોથું અકસ્માદ દંડ નામા ક્રિયાસ્થાન ૪. પાંચમું દ્રષ્ટિવિપર્યાસ નામા ક્રિયાસ્થાન ૫. છઠું મૃષાવાદ પ્રત્યયિક નામા ક્રિયાસ્થાન ૬. સાતમું અદત્તાદાન પ્રત્યયિક નામા ક્રિયાસ્થાન ૭. આઠમું આધ્યાત્મિક પ્રત્યયિકનામા ક્રિયાસ્થાન ૮ નવમું મિત્રદ્વેષ પ્રત્યયિકનામા ક્રિયાસ્થાન ૯ દશમું માન પ્રત્યયિકનામા ક્રિયાસ્થાન ૧૦. અગ્યારમું માયાપ્રત્યયિકનામા ક્રિયાસ્થાન ૧૧. બારમું લોભ પ્રત્યયિક નામા ક્રિયાસ્થાન ૧૨. અને તેરમું ઈર્ષ્યાપથિકી નામા ક્રિયાસ્થાન. ૧૩ એ પ્રકારે કર્મબંધના નિધાન રૂપ આ ૧૩ સ્થાનકો શ્રી જિનેશ્વરદેવે કથન કરેલાં છે. હવે અનુક્રમે એ ૧૩ સ્થાનકોનું વર્ણન કરે છે.

સ્વજનધનાત્મગૃહાદિકાર્યં મનસિ વિચિન્ત્યાનાર્યમથાર્યમ્ ।

યઃક્રિયતે ડ્વરજન્તુષુ તાપઃ સાર્થકદાણો ડ્વસૌ બહુ ૧૫ ॥ ૫ ॥

ત્રયોદશ ક્રિયાસ્થાન સ્વરૂપ અર્જિત શ્રી વીરસ્તવ:

૩૭

સ્વજન, પિતા, માતા, બ્રાતા, ભગિની, ભાઈ, મિત્ર, પુત્ર, નોકર, ચાકર, શેઠ, શુભાસ્તા આદિ જનોનાં નિમિત્તે, તથા પોતાના આત્મા માટે, ધનાદિક ઉપાર્જન કરવા માટે, ગૃહાદિક, તથા આગ બગીચા, ગાડી ઘોડા બનાવવા માટે, બીજાં પણ અનેક આર્થ-કરવા યોગ્ય, અનાર્થ-નહિ કરવા યોગ્ય કાર્યોનું મનમાં ચિંતવન કરી જે ત્રસ, અને સ્થાવર, સૂક્ષ્મ, અને બાહર આદિ અપર જીવોને જે તાપ કરવો, તેમનાં પ્રાણોનો નાશ કરવો તે બહુ છે પાપ જેમાં, એવું સાર્થકદંડનામા પ્રથમ ક્રિયાસ્થાન બાણુ.

यन्मांसाद्यनपेक्ष्य स्वार्थं द्रविणगृहादिमृते ऽर्धमनर्घम् ।

सृजति चराचरजन्तुषु दण्डं हन्त ! तमाहुरनर्थकदण्डम् ॥ ૬ ॥

જે પાપી પ્રાણી માંસાદિ ભક્ષણના સ્વાર્થ વગરજ-માંસાદિ ખાવાં નહિ હોય તો પણ, અનાથ એવા પશુ પક્ષિઓના પરમ-પ્રિય પ્રાણોનું હરણ કરે, તથા કુતુહળ અથવા દુષ્ટ મનના રંજન માટે પામર પ્રાણીઓને પીડા કરે, દુઃખ દે, હાથ પગ બાંધે, એક બીજાને આપસમાં લડાવે, તેમનાં બચાંઓને દૂર છીપાવી ઝુરાવે, ઇત્યાદિ અનેક પ્રકારે વગર કારણે ત્રસ જીવોને કષ્ટ ખેંચાડે, તથા ગૃહાદિ બનાવવાં નહિ હોય, ધનાદિક ઉપાર્જન કરવાં નહિ હોય તો પણ પૃથ્વી, પાણી, અગ્નિ, હવા, અને વનસ્પતીનું મર્દન કરે, અર્થાત્ નિરર્થક, બિન મતલબે, માટી ખણાવવી, માટીના ઢેરા પડ્યા હોય તેમને ખુદવાં, પાણી ઢોળવાં, નળો ખુદવાં મૂકી નકાસું પાણીનું નાશ કરવું, ઘાસ વિગેરે પડ્યાં હોય તેમાં આગ મૂકવી, વનમાં દવ લગાવવું, હવામાં વગર પ્રયોજને કપડાં ઉડાડવાં, ગાપટા મારવા, કાંઈ પણ કારણ વિના નાના મોટા ઝાડો ઉખાડવા, તેમની ડાળીઓ તોડવી, રસ્તે જતા વનસ્પતી ખુદવી, વેલા તોડવા ઇત્યાદિ નિરર્થક વિના કારણે જે ચંરાચર, ત્રસ-સ્થાવર જીવોમાં અનર્થ દંડનું સર્જન કરવું. જીવોને ક્લામના ખેંચાડવી તે અનર્થકદંડનામા બીજું ક્રિયાસ્થાન પ્રભુએ કહ્યું છે.

हिंसितवानयमेष हिनस्ति हिंसिष्यति मां रिपुरयमस्ति ।

इति बुद्ध्या यः परजनघातो हिंसादण्डो ऽसौ जवपातः ॥ ૭ ॥

જે મનુષ્ય, આ મહારો શત્રુ છે, મહને, યા મહારા સ્વજનોને તથા યા અન્ય કોઈ ઇતર આત્માને એણે માર્યાં છે, મારે છે, અથવા મારશે' એમ વિચારી પરજનના-બીજા પ્રાણીના પ્રાણ હરણ કરે—મારે, અર્થાત્ જેમ કંસરાજ દેવકીના પુત્રના હાથે ત્હારો મૃત્યુ થશે' એવું નિમિત્તિયાનું વચન સાંભળી દેવકીના ભાવી પુત્રોનો નાશ વિચારતો થકો દેવકીની પ્રસૂતીઓ પહેરા વચ્ચે કરાવી અને તેના કૃત્રિમ પુત્રોનો પોતાનાં હાથે નાશ કર્યો, તેમ બીજાં પણ મનુષ્યે. આ મહારો શત્રુ છે, એણે મહારા બાપને ખરાબ

કયો હતો, એણે મહારા ભાઈ ઉપર ફોજદારી કરી હતી, એણે મહારા મિત્રને વ્યાપારમાં નુકશાન પહોંચાડ્યું હતો. અથવા બીજી કોઈ રીતે હાનિ કર્તા થયો હતો, વર્તમાનકાળ માં અડચણ કર્તા થાય છે, યા ભવિષ્યમાં થશે 'એમ વિચારી બીજાનો ઘાત કરે, નાશ કરે તેને ભવકૃપમાં પટકનાર હું સાદું નામા તૃતીય ક્રિયાસ્થાનક કહ્યું છે.

અન્યવધાય કૃતાયુધસજ્જો યદ્વિધ્યતિ પરમુક્તસદક્ષઃ ।

સ જવતિ નૂનમકસ્માદ્વન્દો વિશ્વસ્તાઙ્ગિવધાદતિચન્દઃ ॥ ૮ ॥

બીજા પ્રાણીના વધના માટે આયુધ ચલાવ્યું હોય અને વચમાં બીજાજ જીવને નાશ થવો, અર્થાત્ જેમ હિંસક મનુષ્યો પોતાના પાપી પિંડને પોષવા માટે પશુ પ્રાણિઓનો સંહાર કરવા સારૂ નિશાણુઓ માંડી શસ્ત્રાદિનો પ્રહાર કરે છે તેમાં કેટલીક વખતે ધારેલા નિશાણુ શસ્ત્ર ન પહોંચતાં બીજાજ પ્રાણીને વાગી જાય છે, અને એમ તે ગરીબ પ્રાણી, તે હુતારાના હાથથી પોતાનો પ્રિય જન ગુમાવી બેસે છે, એ પ્રકારની દુષ્ટ ક્રિયા તેને વિશ્વાસુના વધથી પણ નિશ્ચય કરીને અતિ પ્રચંડ પાપવાળું ચતુર્થ અકસ્માદ દંડ નામા ક્રિયાસ્થાન કહેવાય છે.

મુદ્દં યદ્વિશસતિ રિપુબુદ્ધયા મિથ્યાગઃ કુતરોપસ્મૃદ્ધયા ।

કુતજનનીજનકાદિવિસ્વન્દઃ સ ભવતિ દ્વિષ્ટિ વિપર્યયદાદઃ ॥ ૯ ॥

શત્રુની બુદ્ધિએ મિત્રનોજ સંહાર કરે, માતા, પિતા, ભાઈ, ભગીજન વિગેરે સ્વજનનોજ નાશ કરે, પ્રબળ ક્રોધના આવેશમાં આવી ઇષ્ટ જનનો અનિષ્ટ કરે, અર્થાત્ જેમ લડાઈઓમાં ઘણી વખતે સામા પક્ષના મનુષ્યો ન મરતાં સ્વપક્ષના મનુષ્યોજ અજાણપણે કપાઈ જાય છે. જે વખતે મનુષ્ય ખૂન ઉપર આવી જાય છે ત્યારે તે ક્રોધના તિવ્ર વેગમાં અંધ બની જાય છે. અને સ્વજન, યા શત્રુજનનું ભાન ન રાખી જે ક્રોધ સપાટામાં આવે છે, તેનું જ કામ કાઢી નહાંપે છે. એ પ્રકારનો જે પાપાચરણ છે, તે દ્રષ્ટિ વિપર્યય દંડ નામા પંચમ ક્રિયાસ્થાનક કહેવાય છે.

પન્ચાપ્યેતે દાક્ષાઃ પન્ચસ્થાનાન્યસત્ક્રિયાણાં સ્યુઃ ।

પરિહર્તૃત્યાઃ સદ્વિર્જિનવચનમુધાસરસ્તિમિત્તિઃ ॥ ૧૦ ॥

એ પાંચ—સાર્થક ૧ અનર્થક ૨ હિંસા ૩ અકસ્માદ ૪ અને દ્રષ્ટિ વિપર્યય—દંડ કહેવાય છે. કારણ કે એ પાંચમાં બીજા પ્રાણીનો ઘાત થાય છે, અને આગળના સ્થાનોમાં ફક્ત ક્રિયાજ છે, જીવનાશ નથી, તેથી એ દંડ સમાહાન કહેવાય છે, એ પાંચે અસત્ક્રિયાના સ્થાનો છે, માટે જિન વચન રૂપ અમૃત સરોવરમાં સ્વેચ્છા પૂર્વક રમણ કરનાર ભવ્યાત્મા રૂપ સજ્જનીનોએ આમિષ—કંટક રૂપ એ સ્થાનો ને પરિહરવાં.

ત્રયોદશ ક્રિયાસ્થાન ગર્ભિત શ્રી વીરસ્તવ.

૩૯

અત્લીકં વદત્યાત્મમિત્રાદિહેતોઃ સ્વયં વાદયત્યન્યમન્યં વદન્તમ્ ।

પ્રજ્ઞસત્યદઃ સ્યાન્મૃષાવાદસઙ્ગં ક્રિયાસ્થાનકં ષષ્ઠમુત્કૃષ્ટપાપમ્ ॥ ૧૧ ॥

પોતાના આત્મામાટે, મિત્ર, પુત્ર, માતા, પિતા. સ્વજન મિત્રજન, અધુજનાદિ માટે, ધનાદિ ઉપાર્જન કરવા માટે, વ્યાપારાદિ વ્યવસાયોમાં સ્વયં અસત્ય-બુદ્ધિ બોલે, બીજાની પાસે બોલાવે, બીજા બોલતા હોય તે ને સાડું માને, અસત્ય 'બોલનારાઓને અસત્યોપદેશકોને સહાય આપે તે મૃષાવાદ નામક ઉત્કૃષ્ટ પાપ વાળું છઠું ક્રિયાસ્થાન-ક સમજવું.

પદન્યસ્ય ચૌર્યેણ વસ્ત્વાદદીત સચિત્તાદિકં પશ્યતો ડપશ્યતો વા ।

અદત્તપ્રહાર્યં મહાપાપ હેતું ક્રિયાસ્થાનકં સપ્તમં પ્રાહુરાર્યાઃ ॥ ૧૨ ॥

સચિત્ત વસ્તુ, જેવી કે—શ્રી, પુત્ર, નોકર ચાકર, તથા ગાય, બેંસ, ઘોડા, ઉંટ બળદ વગેરે દ્વિ પદ, ચતુષ્પદ, તથા અચિત્ત વસ્તુ, જેવી કે, ધન ધાન્ય ક્ષેત્ર, ગૃહ વિગેરે બીજાની વસ્તુ, માલિકના વગર આપે, વગર આજ્ઞાએ, તેની સન્મુખ યા પાછળથી ગુપ્તગુપ્ત પોતે લઇ લેવી, બીજાની પાસે ઉચકાવી લેવી, કોઈ અન્ય લેતો હોય તેને મદદ કરવી, તે મહાપાપનો હેતુભૂત અદત્તપ્રહાર્ય નામા સપ્તમ ક્રિયાસ્થાનક આર્થ પુરૂષોએ કહેલું છે.

અદૂનસ્ય કેનાપિ વાગ્વિપ્રવાયૈ-સ્વાતસ્ય મિત્રાર્થહાન્યાદિહેતુમ્ ।

સ્વતઃ સ્વસ્ય સદ્ગુણચિન્તોદયો યઃ ક્રિયાસ્થાનમધ્યાત્મસઙ્ગં તદાહુઃ ॥ ૧૩ ॥

કોઈ બીજાએ કોઈ પણ જાતના આશ્લેષ વચનો વિગેરે વગર કહે કોઈ પણ પ્રકારની મનુષ્ય સંબંધી યા ધન સંબંધી હરકત નહિ પડે, સ્વયં મેવ પોતાના સંકલ્પો વડે જે ચિંતાનો ઉદય, અર્થાત્ કોઈ મનુષ્યને કોઈ બીજાએ, કંઈકો નહિ આપ્યો હોય, તિરસ્કાર નહિ કર્યો હોય, ગાળો વિગેરે દ્વંદ્વ અપમાન નહિ કર્યું હોય, મર્મ વચનો બોલી, મન દુઃખે તેવું આચરણ આચર્યું નહિ હોય યાવત્ બીજા કોઈ તરફથી એવું વર્તન નહિ વર્તાયું હોય કે જેથી ઉદાસીન થવાનું કારણ બને, તો પણ સ્વતઃ પોતાની મેળેજ, પોતાના વિચારોથીજ જે, ઉદાસ રહે તથા મનુષ્ય મૃત્યુ વિગેરેનું, યા ધન હાનિ જેવી કે, વ્યાપારમાં નુકશાન પહોંચે, પેઢી વિગેરે ઘાટો પડી જવાથી દુઃખી બન્ય, યા ચોરો ધન ચોરી બન્ય, આગ લાગવાથી ઘર વિગેરે બળી બન્ય, પાણીની રેલ આવવાથી તણાઈ બન્ય, એવું એવું કાંઈ પણ બાહ્ય હરકત નહિ પડે તો પણ મનમાં મનમાં અનેક પ્રકારના એવા વિચારો ઉદ્ભવે કે જેથી સદા શોઠ સાગરમાં ડુબેલાની માફક ખિન્નચિત્ત રહે, તે આધ્યાત્મ નામા અષ્ટમ ક્રિયાસ્થાન કહેવામાં આવ્યું છે.

મૃશં ક્રોધમાનોઽસદમ્જ્જલોભૈરસૌ તાપ્યતે ડધ્યાત્મિકૈ રેવ જન્તુઃ ।

તતો ચૂરિકર્માણિ વધનાતિ દુઃસ્વી ક્રિયાસ્થાનમિત્યષ્ટમં દુષ્ટમુક્તમ્ ॥ ૧૪ ॥

એ પ્રકારના વિચારે આત્મામાં ક્રોધ, માન, માયા, અને લોભરૂપ ચાર કષા-
યોના ઉદય થવાથી ઉત્પન્ન થાય છે, અને એ ચાર કષાયોથી જીવ અત્યંત તપે છે, જે-
નાથી મનઃ દુષ્ટ થાય છે, અને મનદુષ્ટ થવાથી ઘણા અશુભ ઠરોનો અંધન થાય છે
માટે એને દુષ્ટ ક્રિયાસ્થાન કહ્યું છે.

જાતિકુલરૂપવલ્લનાયકત્વ-શ્રુતોચત્તપોદ્વાજમદમદ્યમત્તોડ્ડુમાન ।

યત્પરં નિન્દતિ સ્વપ્રકર્ષોદ્ધતસ્તત્ક્રિયાસ્થાનકં નવમમાહુર્બુધાઃ ॥ ૧૫ ॥

જાતિ મદ, કુલમદ, રૂપમદ, બળમદ, ઐશ્વર્યમદ, શ્રુતમદ, તપોમદ, લાભમદ
એ આઠ પ્રકારના મદમાં ઉન્નત થઈ જે પ્રાણી બીજાની નિંદા કરે, અને પોતાનું શ્રેષ્ઠ-
પણું સ્થાપન કરે, અર્થાત્ અમારી જાતિ અને અમારું કુલ ઉંચું છે. અમે અમુકના
વંશજ છીએ એ પ્રકારે પોતાની જાતિ અને કુલને અભિમાન કરે, અને બીજાને હીન-
જાતિ યા નીચ કુળના કહી, તેમની નિંદા કરે, તે જાતિમદ તથા કુળમદ કહેવાય. પોતાના
ગૌરવણુંનાં વખાણ કરે અને બીજાને 'કાળી મહેસ જેવો છે, આનું મહેડું' તો વાંદ-
રા જેવું છે, વિગેરે શબ્દો કહી, તેના શરીર યા રૂપની અવલેક્ષના કરે, તે રૂપમદ કહે-
વાય. એવીજ પ્રકારે પોતાના બલના વખાણ કરે, બીજાને નામદ વિગેરે કહે, તે બલ-
મદ. પોતાને કોઈપણ પ્રકારનું અધિકારી પદ મળ્યું હોય, નેતાપણું પ્રાપ્ત થયું હોય
તો તેના મદમાં મસ્ત થઈ, અયોગ્ય વર્તન ચલાવે, તે ઐશ્વર્ય—નાયક મદ કહેવાય.
ઉંચા પ્રકારની વિદ્યા, યા કળા કૌશલ જે પોતાને પ્રાપ્ત થયું હોય તો તેનું અભિમાન
આણી હું મહા વિદ્વાન છું, આ બીજાઓ મૂર્ખા છે. એમને એ વિષયની શી ખબર,
દત્તાદિ પ્રકારે જે વિદ્યાનું ધમંડ કરવું તે, શ્રુત-વિદ્વત્તામદ કહેવાય. તેમજ પોતે બહુ
તપ વિગેરે કષ્ટ કરતો હોય તેનું ગર્વ કરે તે તપમદ કહેવાય. દ્રવ્યાદિકની વિશેષ પ્રાપ્તિ
થઈ હોય તેના જે ગર્વ કરવો તે લાભમદ કહેવાય છે. એ મદોમાં મત્ત થઈ બીજાને તિર-
સ્કારવાં તે માનનામા ક્રિયાસ્થાન કહેવાય છે.

યૈર્જનૈઃ સહ વસતિ પુત્રપિત્રાદિભિસ્તદપરાધે લઘીયસ્યપિ પ્રૌઢરુદ્ ॥

મૃજતિ દાદાં ગુરું દશમમિદમીરિતં મિત્ર વિદ્વેષસઙ્ગં ક્રિયાસ્થાનકમ્ ॥ ૧૬ ॥

પુત્ર, મિત્ર, માતા, પિતા, બ્રાતા, ભગિની આદિ જે સ્વજન, મિત્રજન સાથે
રહેતો થકો તેમનો અદ્ય અપરાધ થયે છતે અધિક દંડ કરે, અર્થાત્ કોઈપણ માણ-
સે થોડો અપરાધ કર્યો હોય તો પણ તેને સખ્ત દંડ કરવો તે મિત્રવિદ્વેષનામા દશમું
ક્રિયાસ્થાન કહેવાય છે.

ત્રયોદશ સ્થાનક સ્વરૂપ વીરસ્થાન.

૪૧

ગૂદહૃદયોઽન્યથા વદતિ કુરુતે ડ્યન્યથા યત્પ્રતારયતિ વિવિધક્રિયાજીર્જનન ।
ન ગુરુપુરતસ્તથા પાપમાલોચયે દેતદેકાદશં સ્યાત્ ક્રિયાસ્થાનકમ્ ॥ ૧૭ ॥

જે ગૂદ—હૃદયી—ઠપટી માણસ બોલે જુદું, અને કરે જુદું, તથા વિવિધ પ્રકારની માયાબળો રચી, દગાબાજીઓ કરી લોકોને ઠગવાં, સારો માલ બતાવી ખોટો માલ આપે. ખોટી અને જુદી બહેરાતો આપી લોકોને ધૂતે, વિગેરે વિશ્વાસઘાતક કૃત્યો કરી પાછા અત સમય સુધી પણ તે દુષ્કૃત્યોની શરૂઆત સન્મુખ આલોચના નહિ કરે, અને પાપનું પ્રાયશ્ચિત નહિ લે, તે માયા નામક એકાદશમું ક્રિયાસ્થાનક બાણુ.

કામ જોગેષુ યન્મૂર્છિતા અવિરતા ભોજમાલંબ્ય શંસન્તિ મિથ્યા વચઃ
દુન્યતામન્ય જીવોદ્દમેવાવ્યતાં તદિદ્ ભોજાક્રિયાસ્થાનકં દ્વાદશમ્ ॥ ૧૮ ॥

કામ-ભોજ, વિષય વાસનામાં અત્યંત આશક્ત થવું, લોભના વશીભૂત થઈ મિથ્યા વચનો બોલવાં, જુદી સાક્ષિઓ આપવી, હું વર્ણોત્તમ છું માટે મ્હારી રક્ષા કરવી, આ નીચ બીજી છે, શુદ્ધ છે, માટે એમને મારવાં બ્રહ્મણે ઇત્યાદિ પ્રકારે પોતાનું શ્રેષ્ઠ પણું, બીજાનું હીનપણું જણાવી, ઘાતક ઉપદેશ આપવો તે બારમું લોભ નામે ક્રિયાસ્થાનક સમજવું.

સમિતિશુભિસ્પૃહઃ સોપયોગં મુનેસ્તિષ્ઠતો ગચ્છતો જસ્પતો જુઝતઃ ।

શાવદન્નોપિ સૂક્ષ્મં જવેત્ કંપનં તાવદીર્યાપધિક્યાદ્યા સ્યાત્ ક્રિયા ॥૧૯॥
પ્રથમસમયેઽન્યા કર્મનિર્વર્ણ્યતે વેદ્યતે કુશરસં તદ્દિતીયકાળે ।

જવતિ જોણાનુભાગં તત્પૃતીયે વૃથા સ્યાત્ત્રયોદશમિદેદં ક્રિયાસ્થાનકં ॥૨૦॥

ધર્મો સમિતિ, ભાષા સમિતિ, એવણા સમિતિ, આદાન ભંડ માત્રા નિષ્કેપણ સમિતિ, પારિષ્ઠાપનિકા સમિતિ, તથા મનોશુભિ, વચનશુભિ, કાયશુભિ એ પાંચ સમિતિ, સમૈત અને ત્રણ શુભિએ શુભ જે ઉપયોગ સહિત વર્તનારા મુનિવરો છે. તેમને બેઠતાં, ચાલતાં, બોલતાં, આહાર કરતાં, યાવત આંખ ફરકાવતાં પણ જે સૂક્ષ્મ ક્રિયા લાગે છે તે ધર્મોવાદ નામા ક્રિયા કહેવાય છે. આ ક્રિયા કેવળીને પણ લાગે છે, કારણકે બધાં મુખી આત્માની સાથે યોગો વળગેલા હોય છે, ત્યાં મુખી ક્ષણ માત્ર પણ શરીરાવયવ નિષ્કળ રહી શકતાં નથી, અને તેમનું અનિશ્ચયપણું હોવાથી કેવળીને પણ શરીરાવયવ હાલતાં આ ધર્મોવાદ ક્રિયા લાગે છે. આ ક્રિયા સૂક્ષ્મ હોવાથી ચિરકાળ લગી એતું બંધન રહેતું નથી. પ્રથમ સમયે કર્મબંધન થાય છે, અને બીજે સમયે ઉદયમાં આવે છે તેથી વેદી લેવાય છે, અને ત્રીજે સમયે જીર્ણ થઈ નાશ પામે છે, આ પ્રકારે એ ત્રયોદશમું ધર્મોપધિન નામા ક્રિયા સ્થાન કહ્યું.

૪૨

આત્માનન્દ પ્રકાશ.

અતીતાસ્તથાનાગતા વર્તમાના વિદેહાદિવર્ષેષુ યે તીર્થનાથાઃ ।

સમગ્રૈરમૂન્યેવ તૈર્વર્ણિતાનિ ક્રિયાસ્થાનકાનીહ જ્ઞવ્યોપકૃત્યૈ ॥ ૨૧ ॥

વિદેહાદિ ક્ષેત્રોમાં પૂર્વકાળમાં થઈ ગયેલા, ભવિષ્યમાં થનારા અને વર્તમાન કાળે વિશ્વમાન એવા સમગ્ર તીર્થ કર દેવો એ ભવ્ય જીવોના ઉપકાર માટે એ ત્રયોદશ ક્રિયા સ્થાનકો ક્યન કયો છે.

આ તેર ક્રિયા સ્થાનકોમાંથી પ્રથમના બાર ક્રિયા સ્થાનકોને શ્રીમાન્ અહર્ન ભગવાને અધર્મ પક્ષમાં ગણ્યા છે. અને તેરમાં ધર્માપધિક્ષી નામા ક્રિયા સ્થાનને ધર્મ પક્ષમાં ગણ્યું છે. કારણ કે આદિના બાર સ્થાનકો નિતાંત જીવોને કર્મ અધર્મ કરનારા છે, એ બાર સ્થાનકોમાં પ્રવર્તતા થકા જીવો કોઈ પણ કાળે આ અપાર સંસારમાંથી પાર પડેાંચવાનાં નહિ. આના માટે સૂચકાંગ સૂત્રનાં બીજા શ્રુતસ્કંધના (એજ ક્રિયાઓનું સંવિસ્તર છે વર્ણુન જેમાં) બીજા ક્રિયા સ્થાનક નામા અધ્યયની અંતે ભગવાને ભાખ્યું છે કે—

इच्छेतेहि वारसाहि किरियाद्वाणोहि वट्टमाणा जीवा णो सिज्झिंसु, णो बुज्झिंसु, णो मुच्चिंसु, णो परिणिव्वाइंसु, जाव णो सव्वाहुक्खाणं अंतं करेसुवा, णो करेतिवा, णो करिस्संति वा ।

અર્થાત્ ઉપર્યુક્ત બાર સ્થાનકોમાં વર્તમાન જીવો કોઈ પણ કાળે સિદ્ધ થયા નથી, બોધ પામ્યાં નથી, મુક્ત થયા નથી, સંસારથી નિવૃત્ત થયા નથી, અને નથી સર્વ દુઃખનો અંતકરી શક્યા, અથવા કરી શકતા નથી તેમજ ભવિષ્યમાં પણ કરી શકશે નહી.

તેરમું ધર્માપધિક્ષી ક્રિયા સ્થાન છે તે ધર્મ પક્ષનું છે તેથી તેમાં વર્તતા આત્માઓ અવશ્ય આ જગત જંબલથી મુક્ત થઈ શાશ્વત મુખના સેવનારાઓ થયા છે! થાય છે!! અને થશે!!!

હવે અંતમાં સ્તવનકાર શ્રીમાન્ વિનયવિન્યજ મહારાજ પ્રભુવીરને પ્રાર્થના કરતા થકા કહે છે કે—

धराधीशसिद्धार्य वंशावतंस! प्रसीदप्रजो! जिन! त्रैलोक्ये!

ममैज्यः क्रिया स्थानकेज्यो विमोक्षं विधेहीप्सितं देही सद्बोधिबीजम् ॥ २२ ॥

હે પ્રભો! હે જિન! હે પૃથ્વી-પતિ શ્રી સિદ્ધાર્થ મહારાજના પુણ્યવંશમાં પાવન મુકુટ સમાન શ્રી વીર! હે ત્રિશલા નંદન! મહને આ ક્રિયા સ્થાનકોથી મુક્ત કરો! છોડાવો! અને મહારા મને વાંછિત કાર્ય કરો, તથા સદ્બોધિબીજ આપો!

પિતૃવિશિષ્ટ પ્રણયની અનિત્યતા.

૪૩

इत्येवं विनयेन वीरगावितान्युक्ता क्रिया स्थानका-

न्येष श्री जगवान्नुतः साविनयं श्री द्वीपसङ्गे पुरे।

भूयात् श्री विजयादिदेवसुगुरोः कल्याणलङ्घन्यै सदा

चूरि श्रीविजयादिसिंहसुगुरोः क्षेमदुमेघश्रियः ॥ ३३ ॥

આ પ્રકારે વિનયવિજયે શ્રીવીરના કથન કરેલાં ક્રિયા સ્થાનકો કહી, વિનય સહિત દ્વીપ બંદરમાં શ્રી ભગવાનની સ્તવના કરી છે. કલ્યાણલંઘન્યૈ સદા રવામાં મેઘની સમાન શોભાને ધારણ કરનાર શ્રી વિજયદેવ સુગુર તથા વિજયસિંહસૂરિ સદશુરને એ શ્રી વીર ભગવાન નિરંતર મોક્ષ-લક્ષ્મી આપનારા થાઓ !

સમાપ્ત.

આ કિસ્માસ્થાનક સાર ગર્ભિત સ્તવ શ્રીમદ્ વિનયવિજયજી ઉપાધ્યાયે દ્વીપ નામાપુર, (ફાલ્ગુન દીપ બંદર) માં બનાવ્યું છે, એમ અતિમ શ્લોક ઉપરથી જણાય છે. નયકર્ણિકા પ્રજ્ઞ તેમજ એજ સ્થાને બનાવી છે, પ્રાયઃ ફરીને બાંનેની રચના એક જ સમયે થઈ છે. કારણ કે, બાંનેના અતિમ શ્લોકોમાં સરખો જ ભાવાર્થ છે, આ સ્તવની એક નકલ, પં. રવિવર્ધનગણિના હાથની લખેલી પાટણના સાગર ગચ્છતા ભંડારમાંથી મળી આવી છે, નયકર્ણિકાની માફક આ સ્તવ પ્રસિદ્ધિમાં હજી લગી આવ્યું હોય એમ જણાતું નથી, તેથી ટુંક ભાવાર્થ સાથે આ સ્તવ અમે પ્રકટ કર્યું છે.

(લેખક—એક અદ્ય અભ્યાસી.)

પિતૃવિશિષ્ટ પ્રણયની અનિત્યતા.

(શિખરિણી.)

[મંદાકાંતાની પાદપૂર્તિયુક્ત.]

તમારે માટે અહીં સહજન કરે શોક અધિકો,
વિશિષ્ટે પ્રજ્ઞવાળે અમ હૃદયને ખેદ કરતો;
પિતા ! છે તે વ્યર્થ સ્મરણ પથ આવે સુવચનો,
સંસ્મૃતિમાં ક્ષણિકજ રહે સ્નેહ સંબંધ એવો.

‘ F ’

જીવદયાના હિમાયતી જૈન તેમજ જૈનેતર જાણ-બ્હેનોને

પ્રસ્તાવિક બે બોલ.

“ બહાપણ મરેલી રીતે દયામય કર્મ કરેલો છે. ”

“ સર્વ જીવોને આત્મ સમાન લેખનાર જ જ્ઞાની ગણાય છે. ”

“ કોઈ પણ જીવની વિંસાથી વિરમતું બોદાઈ. ”

“ શુદ્ધ માવથી દયાનું સેવન કરનાર મુસંયમવંત કર્મબંધ કરતા નથી. ”

પ્રિય જાણ-બ્હેનો! તમે અનેક માંગલિક દિવસોમાં વિશેષે કરી હીન-દુઃખી-અનાથ પશુ પંક્તીઓનાં દુઃખ દીક્ષમાં ધરીને તેમને ગમે તે રીતે તેમનાં દુઃખમાંથી મુક્ત કરવા-કરાવવા તજવીજ કરો ઠો. તમારે ત્યાં પુત્રાદિકનેા જન્મ થયો હોય છે, અથવા ભગ્નાદિક શુદ્ધ પ્રસંગ આવે છે ત્યારે તેમજ પર્યુષણાદિક મહા પર્વો જેવા માંગલિક પ્રસંગો ઉપર તમે ઉત્તમ કૂલનો આચાર માની અથવા પવિત્ર ધર્મનું ફરમાન લેખી દુઃખી જાનવરોનો જાન બચાવવા તેમજ તમારા દુઃખી માનવ બંધુઓને બનતી સહાય આપી મુક્તી કરવા કંઈ ને કંઈ પ્રયત્ન સેવો છો. એ તમારો પ્રયત્ન જો અધિક વિવેક પૂર્વક પ્રયોજાય તો તે સફળતાને પામે પછી બુદ્ધિથી પ્રેરાઈને અત્ર પ્રસંગોપાત બે બોલ તમારે નિવેદન કરું, તે તમારા ભક્ષમાં ભરી જેમ સ્વપરનું અધિક હિત સચવાય તેમ કરવા શુદ્ધ દીક્ષથી તમે તથા તમારા સંબંધીયો પ્રયત્ન સેવશો.

બહાદુરો! તમે દયાલુ ઠો અને અમુક શુદ્ધ-માંગલિક પ્રસંગો ઉપર અવશ્ય દીન-દુઃખી-અનાથ પશુ પંક્તીયો વિગેરેનાં દુઃખ ઠાલવા ઇચ્છાદિક સ્વર્ચીને પણ કાલજી રાખોઠો એમ સમજી કેટલાક અનાથ-નીચ-નિર્દય સ્વજના-બના લોકો જેવાકે વાઘરી, કોલી તેમજ કસાઈ વિગેરે અનાથ પશુ પંક્તીયોને ગમે ત્યાંથી કૂર રીતે જાલ નાંખીને કે બીજી લાલચ બતાવીને કે થોડાક પૈસા પણ સ્વર્ચીને પકડી લાવી તમારી નજર આગળ સ્થાપીને અથવા બજારમાં વેચવા માટે લુલ્લાં મૂકે છે અથવા તેમના ઘર આગળ એકઠા કરે છે. અને તમારા જોલા દયાલુ સ્વજનાનો લાજ લઈ તે અનાથ નિરપરાધી પશુ પંક્તીયોનાં મનગમતાં દામ માગે છે. તમે તમારા જોલા દયાલુ સ્વજનાથી જ તેવા નિર્દય લોકોને મનગમતાં

(મોં માગ્યાં) દામ આપી તે ક્રૂર હોકોષ આણેલાં પશુ પંક્ષીયોને ઢોઢાવી પોતાને કુતાર્ય હેલોઢો. જોકે આથી એ અનાથ પશુ પંક્ષીયોને ક્ષણજર આશ્વાસન મળે છે સ્વદં, પણ પ્હેલા નીચ નિર્દય દીક્ષના હોકોષ ઉપજાવેલા પૈસાનો કેવો ગેરઉપ-યોગ કરેછે કે કરશે તેનો વિચાર સરસ્વો પણ આપણા જોલા સ્વજ્ઞાવના બંધુઓ જાગ્યે જ કરેછે અને તેથી પરિણામે જે મહા અનર્થની પરંપરા ચાલી જાયછે તેના કારણિક કેટલાક અંશે આપણા જોલા સ્વજ્ઞાવના દયાલુ બંધુઓ જ બનતા હોય એમ જણાય છે, પ્હેલા નીચ નિર્દય હોકો પોતે મારફાર કરીને કે થોડાક પૈસા સ્વર્વીને આણેલાં એ અનાથ જાનવરોનું વચત વર્તીને—ગરજ સમજીને પુષ્કાલ દ્રવ્ય લદી વેચાણ કરેછે અને એજ દ્રવ્યથી પાઠાં એવા ને એવા અનાથ જાનવરો—પશુ પંક્ષીઓને ઘણા મ્હોટા પ્રમાણમાં (સંખ્યાબંધ) સ્વરીદીને કે ગમે તેવી નિર્દય રીતે જાલો બિગેરે નાંચીને પકડી લાવેછે અને પોતાનો એ નીચ ધંધો ધમધોકાર ચલાવી અનાથ પ્રાણીયોને અનેક રીતે ત્રાસ આપતાં ત્રાય ત્રાય પોકરાવે છે. આ મુદ્દાની વાસ્ત ઉપર દયાલુ જાણે મ્હેનોએ બહુ બહુ વિચાર કરી જેમ દુઃસ્વી અનાથ પ્રાણીયો ઉપર આપણી ગેરસમજને લીધે નિર્દય હોકો તરફથી ગુજરતું ઘાતકીપણું અટકે અથવા ઓલું થાય તેમ વિવેકથી વર્તવાની જરૂર છે. અનાયાસે આપણા શરણે આવી ચઢેલા દીન—દુઃસ્વી અનાથ પ્રાણીઓનું આત્મજોગ આપીને રક્ષણ કરવું એ આપણી ફરજ છે સ્વરી; પણ જે નીચ—નિર્દય સ્વજ્ઞાવના હોકો જાણી જોડેને આપણા જોલપણનો લાભ લઈ આપણી પાસેથી મનમાનતા પૈસા ઓકાવી પોતાનો ઘાતકી ધંધો વધારતા જતા હોય તેમને કરગરીને અને મોં માગ્યા પૈસા આપી તેમણે જાણી જોડેને (શ્રાદા પૂર્વક) આપણી નજરે આણી રાખેલા જાનવરોને ઢોઢાવવા કરતાં તેનો વધારે વ્યાજબી (ન્યાય વાલો) રસ્તો લદી જે ઘાતકી હોકો આપણી ધર્મ—દ્વાગણી જાણી જોડેને હુલ્લતા હોય તેમને કાયદાની રૂયે નસીયત પહોંચાતી તે અનાથ જાનવરો આપણા કબજે કરી લેવા અથવા તેમની ઉપર નાહક ગુજરતું ઘાતકીપણું જ અટકાવવું એ વધારે ઊચિત જણાય છે, તેમજ કસાઈ હોકોને જે કોઈ જાનવરો વેચતા હોય તેમનેજ તેમ કરતાં સમજણ આપીને અટકાવવા, અથવા તો તે અનાથ જાનવરોને પરજાર્યા જ યોગ્ય કિંમતથી સ્વરિદી લેવાં ઊચિત છે. એ રીતે જાનવરોને મારતાં અટકાવી તેમને પોતાના કબજે કરી કેવી પાવજતથી સાચવવા જોઈએ એ પણ ઓઢી અગત્યનો વાત નથી. આવા અનાથ

જાનવરોને આપણી બે દરકારીથી કેદખાનાની જેમ પાંજરાપોલ જેવાં મકાનમાં કસી સગવડ કર્યા વગર ગોંધી રાखवां जोइए नहिं, केटझांक एवा स्थानोमां ते वापरुं अनाथ जानवरो गोंधाइ गोंधाइने मरे ठे अथवा तेमाना कोइ सबळां जानवरोथी नबळां जानवरोनो कचरघाण निकळी जाय ठे अथवा तो रीबाइ रीबाइने नाश थाय ठे तेम न ज थवुं जोइए. ए करतां तो उक्त जानवरोने बूटां छवायां राखवां अथवा फरजा देवां ठीक राणाय, हादमां आषणी गणाती मांजरापोलमां अनाथ जानवरोने घफो कस मळे ठे, ए जोइने सहृदय जनोबे कमकमाटी छुटे ठे. आ कुभी देखरेख राखनाराओनी बेदरकारी बतावे हे. तेओ अमुक वेठ जेवुं काम करनारा आणघर जोकरो उपर प्र काम करवानुं बोकी दे हे, अने पोते वेन। कसी संज्ञाळ होता नथी तेछी ते दुःखी जानवरोनी केछी अने केटझी मवजत थइ शके ठे एतो खरो ख्याद तो नजरे जोतारने ज वधारे आवे ठे. आ उपरांत अने आ करतां अत्यंत उपयोगी बात ए छे के गमे तेवा मांगझिक प्रसंगो उपर पोताना जे मानव बंधुओ अने विशेषे करीने साधमीक बंधुओनी स्थिति कफोरी थयेछी जणाती होय तेमने यथायोग्य दाद आपीने सहायरूप थावुं जोइए, गमे तेवा जानवर करतां एक मानव बंधु अने एथी पण एक न साधमी बंधुनी जीदगी वधारे किमती ठे. तेनुं यथायोग्य सहायवने रक्षण करवुं ए आषणी पवित्र फरज ठे. एनी जे अत्यारे बहुधा उपेक्षा कराती जोवामां आवे ठे ते बहु खेदकारक बीना ठे. अत्यार सुधामां आपणे द्रव्य दया (अनुकंपा) आशी कहुं ठे. एथी आगळ वधतां कहेवुं जोइए के जाग्यशाळी जनोए मांगझिक प्रसंगो पामीने पोताना मानव बंधुओने अने तेमां पण विशेषे करीने पोताना साधमी बंधुओने समयोचित व्यवहारिक अने धार्मिक केळवणी आपीने उपरवा योग्य व्यवस्था करवी जोइए, केटझांक जोळा दीदना अनुनी दोको एवा मांगझिक प्रसंगो उपर जोतजोतमां क्हाति जमण विगेरे करी सेंकरो बळके हजारा पैसा खर्ची नांखे ठे त्यारे तेवे प्रसंगे पोताना जाति बंधुओ तेमज धर्म बंधुओ कंझक तेवीज संगीन सहाय बेळवी पोतानुं जविष्य सुधारी शके एवी योजना करी आपवानुं हक्क कोइ बिरहाने ज होय ठे. उतां एज मार्ग प्रशंसापात्र अने अनुकरणीय ठे के जेछी पोताना मानव बंधुओनुं तेमज साधमी बंधुओनुं जीवित द्रव्य जावथी सुधारी शकाय. आ छेदहुं अति उपयोगी उपकारक कार्य पार पारुवा माटे समयना जाण निःस्वार्थी साधुजनो (सज्जनो)नी सद्भाइ ब्रह्मी तदनुसारं योजना करवी जोइए अने प्रथम जणावेछी

अनाथ जानवरोनी दया विवेक पूर्वक करवा इच्छता सुहा जाइ ब्हेनोए श्री जीवदया हान प्रसारक फंरना व्यवस्थापकनी तेमज जीवदयाना हिमायती सुप्रसिद्ध मि. लाजशंकर जेवानी सदाह मेळवी गमे ते मांगलिक प्रसंगे खर्चवा धारेझा द्रव्यनो व्याजबी व्यय करवा लक्ष राखवुं जोइए. केवल यश कीर्तिनो दूरवो ह्योभ नहिं राखतां दुःखी प्राणीयोनी यती कदर्थना मुळथी दूर करवा तन मन अने धनथी संगीन रीते उद्यम करवो जोइए. वळी बीजी आधुनिक प्रजाओ करतां आपणी प्रजा केम पच्छात पढती जाय छे तेनां खरां कारणो शोधी काढी तेने उन्नत स्थितिमां आणवा घटता उपाय चोपथी देवा जोइए. आपणामां जे कोइ माठा रीत रीवाजो घुसी गया ठे ते बधाने दुर करवा अने उच्चम रीत रीवाजने दाखव्न करवा आगेवान लोको-ए एकसंपीथी जारे भगीरथ प्रयत्न सेववो जोइए. मतलब के जीवदयाना हिमायती दरेके दरेके पोतपोताथी बनतो आत्मजोग आपी (स्वार्थ त्याग करी) दुःखी जीवोना दुःख निवारवा माटे एवां विवेकसर पगलां जरवां जोइए के जेथी स्व परनुं श्रेय सिद्ध थइ शकेज. बाकीतो आ चराचर जगतमां कोण जन्मतुं के मरतुं नथी? जीवित तेमतुं देखे गणवुं उचित ठे के जेमतुं हृदय सामातुं दुःख जोइ द्रवी जाय ठे अने स्वबुद्धि-शक्ति अनुसार उचित रीते ते दुःखनुं निवारण करे छे.

इतिशम्.

लेखक,

मुनिमहाराज श्री कर्पूरविजयजी महाराज.

अटो२ पापस्थानक.

“ पहिलुं प्राणतिपात ”

‘ पाप स्थानक. ’

(२१—२०२४)

प्राणी पापस्थानक पहिलुं लिंसा दाणीयेइ
शुद्ध धर्म चरवतुं भिज हया नित्य पाणीयेइ.

હયા ત્યાગી જગ જીવે હણતા,
મરણ અનંત લહે ભવ ભમતા,
પરમાત્માના શુભ વાક્ય શાસ્ત્ર નિહાળીએરે. પ્રાણી૦ ૧

હિંસક કર્મ કર્યું એકવારે,
હોય વિપાકે દશ ગણું ભારે,
સહસ્ર કોડી ગણું વિવ્રભાવ સંભાળીએ રે. પ્રાણી૦ ૨

માત પિતાના લાડ ન ભાળે,
જન્મથી દુઃખ દાગિદ્ર પ્રબળે,
ઘડાલા વૃંદ તથો વિયોગ અકાળે ભાળીએરે. પ્રાણી૦ ૩

હિંસા ભગિની ખૂરિ અતિસે,
વૈશ્વાનર^૧ અંતરમાં દિસે,
કરતી અન્યાય અપાર અધર્મ નિહાળીએરે. પ્રાણી૦ ૪

સુભુમ પ્રસદત્ત પાપાચરતા,
રોદ્રધ્યાન પ્રમત્ત રહિ મરતા,
નરક અતિથી નૃપના હાલ નિહાળીએરે. પ્રાણી૦ ૫

મર કેતા દુઃખ થાય અનંતુ,
હણતા કેમ હણાય ન જંતુ,
આત્માવત્ ગણી સર્વની જયણા પાળીએરે. પ્રાણી૦ ૬

ક્ષમા પુત્રી વિવેક વરાવે,
હયા વંત વરતા જસભાવે,
હિંસા બદ્ધા દૂર થતિ તવ ભાળીએરે. પ્રાણી૦ ૭

સહૂને ઘડાલા પ્રાણ નિહાળી,
સમ ભાવે રહેવું સંભાળી,
તણ હિંસા જીનવર આણા “ફલ્લ” પાળીએરે. પ્રાણી૦ ૮

ફલ્લભણ વિં ગુલાબચંદ મેતા
વલા.

શ્રાવણ રત્નપાળ.

૪૯

શ્રાવણ રત્નપાળ.

(અનુસંધાન ગતાંક પૃષ્ઠ ૧૯ થી ૨૩.)

કથારંભ.

આ ભરત ક્ષેત્રમાં પાટલિપુત્ર નામે એક નગર છે. તે ઇંદ્રની નગરી અમરાવતીની સાથે સ્પર્ધા કરનારી સમૃદ્ધિ અને શૌભાનું સ્થાનરૂપ હતું. તેની પ્રજાની અંદર લક્ષ્મી અને સરસ્વતી પરસ્પર એક સાથે રહેવાનો વિરોધ છોડી પ્રીતિથી રમતા હતા. તે નગરમાં વિનયપાળ નામે એક રાજા હતો. તે પોતાની ઔરસ રાજા વિનયપાળ પ્રજાની જેમ સર્વ પ્રજાને સ્નેહ ભરેલી દૃષ્ટિથી જોતો હતો. તેનામાં રાજાના છન્નુશુભો વિદ્યમાન હતા, તેથી તેણે ઉજ્જવળ યશ મેળવ્યો હતો. ઘણા પરાક્રમવાળા અને સૂર્યના જેવા પ્રતાપી તે રાજાએ સર્વ શત્રુઓને ત્રાસ પમાડ્યા હતા.

તે રાજા વિનયપાળને તેના કુલરૂપી આકાશમાં ઉદ્યાત કરનાર સૂર્ય જેવો રત્નપાળ નામે એક કુમાર થયો હતો. તે કામદેવના જેવો રૂપાળો અને કાર્તિકેય સ્વામીના જેવો પરાક્રમી હતો. અનુક્રમે બહોલિર કલાઓને સંપાદન કરી તે રાજકુમાર કામદેવની ક્ષીડાના વનરૂપ અને યુવતિજનને પ્રીતિજનક એવા યૌવનવયને પ્રાપ્ત થયો.

આ અરસામાં હંસપુર ના રાજા વીરસેને પોતાની પુત્રી શૃંગારસુહરીને સ્વયંવર મહોત્સવ આરંભ્યો. રૂપ, સૌભાગ્ય અને ભાગ્ય વગેરે શુભોથી સર્વ દેશોમાં વિખ્યાત થયેલા રત્નપાળને રાજા વીરસેને દૂત મોકલી સ્વયંવર મંડપમાં આવવાનું આમંત્રણ કર્યું. કુમાર રત્નપાળ પોતાની આજ્ઞાથી સૈન્ય લઈને હંસપુર તરફ આવ્યો.

બીજાપણ હજારો મોટા પરાક્રમી રાજાઓ દુતોવડે આમંત્રણ ઠરવાથી મહાન્ બિત્તાહ ધરી મોટા સૈન્યોની સાથે તે સ્વયંવરમાં હાજર થયા.

જ્યારે સ્વયંવરનો શુભ દિવસ આવ્યો, ત્યારે તે સર્વ રાજાઓ પોશાકના મોટા કાઠમાઠ સાથે સપરિવાર આવી મંડપમાં ગોઠવેલા માંચાઓ ઉપર આવીને બેઠા. આ સમયે ચોસઠ કળામાં પ્રવીણ અને અંગમાં સર્વ શુભ લક્ષણોને ધરનારી રાજકુમારી શૃંગારસુહરી પોતાના અંગપર અદ્ભુત શૃંગાર ધારણ કરી અને હાથમાં વરમાળા લઈ સખીઓથી પરવૃત્ત થઈ સ્વયંવર મંડપમાં દાખલ થઈ. તે વખતે બહુ ત્રણ જગતને જિતનારી કામદેવની મૂર્તિમાન્ શક્તિ હોય, તેવી તે દેખાતો હતો.

આ સમયે અતિ ચતુર વાણી બોલનારો એક પ્રતિહાર રાજકુમારીની આગળ આવી બેઠો રહ્યો અને ત્યાં બેઠેલા પ્રત્યેક રાજાના નામ, વંશ વગેરેનું કીર્તન આ

પ્રમાણે કરવા લાગ્યો—“હે સુન્દર બ્રહ્મટોવાળી રાજબાળા, આ શૂરસેન નામે કાશીના મહારાજ છે. આ પરાક્રમી રાજ ગંગા નદીના પૂરમાં હંસની જેમ સ્વેચ્છાથી ખેલે છે.”

પ્રતિહારના આ વચનો સાંભળી “કાશી નિવાસીઓ લોકોને ઠગવામાં ઘણાં ચતુર છે,”

આટલું કહી રાજકુમારીએ કાશીપતિ ઉપર પોતાની નાપસંદગી સૂચવી દીધી.

પછી પ્રતિહારે બીજા રાજને ઉદ્દેશીને કહ્યું, “રાજકુમારી, આ મધુવંદન દેશના મહા રાજ મધુ છે, તેઓ ઘણાં બળવાન અને મધુર વાણી બોલનારા છે, આ યોગ્ય મહા-રાજને પસંદ કરો.”

“જાણે કાલિય નાગના ઝેરથી થયું હોય તેવું યમુના નદીનું કાળું પાણી અને વૃંદાવન જેવું ફીકા સ્થાન છે, તેને મારે વધારે શું કહેવું” આમ ઉપહાસના વચનો કહી રાજકુમારીએ તે રાજપર પોતાની અરૂચિ સૂચવી દીધી.

પ્રતિહાર ત્રીજા રાજને ઉદ્દેશીને બોલ્યો. “રાજપુત્રી, આ કુંકણ દેશના બળ નામે રાજ છે. તે બળવાન પુરુષોની સીમા છે તેના લયથી ઈંદ્ર અદ્યાપિ સમુદ્રમાં સંતાપ રહેલા પર્વતોની પાંખો કાપી શકતો નથી.”

“કુંકણ દેશના લોકો વિના કારણે ક્રોધ કરનારા છે, તેથી પગલે પગલે ક્રોધ કરનારા આ રાજનો અનુનય કરવાની મારામાં શકિત નથી. નીતિમાં લખે છે કે, કારણુ વગર ક્રોધ કરનાર સ્વામીનું અને અન્ય પુરુષમાં આસક્ત થયેલી સ્ત્રીનું મન પ્રસન્ન કરવાને ઈંદ્ર પણ સમર્થ થઈ શકતો નથી.” આ પ્રમાણે કહી રાજકુમારીએ પોતાનો અભાવ પ્રદર્શિત કર્યો.

તે પછી ચતુર પ્રતિહારે ગોઠ, માળવ વગેરે આઠ દેશોના રાજઓના ભુબાળ, તેજ અને ધૈર્ય વગેરે ગુણો વર્ણન કરી બતાવ્યા, ત્યારે રાજકુમારી શૃંગારસુંદરીએ તે આઠ દેશના બુદ્ધા બુદ્ધા દોષ આ પ્રમાણે જણાવ્યા “ગોઠ દેશના લોકો કાર્ય કરવામાં કુશળ હોય છે, પરંતુ તેઓ બહુ ખાનારા છે, માળવાના લોક દુષ્ટ છે, ટક્કાના લોકો સ્વાર્થી છે, ખસ દેશના લોકો જડ બુદ્ધિવાળા છે, દક્ષિણીઓ પૂતારા છે, લાટ દેશના માણસો રૂક્ત વાણી બોલવામાં ચતુર છે, કર્ણાટકી કૂર છે અને ગુજરાતીઓ પ્રાચે કરી હૃદયમાં ગૂઢ વૈર રાખનારા છે.” આ પ્રમાણે સર્વ ગુણ સંપન્ન એવા વરની ઈચ્છા રાખનારી તે રાજબાળાએ તે આઠ દેશના સામાન્ય દોષ બતાવવાનો પ્રત્યુત્તર આપી પોતાની અરૂચિ જણાવી દીધી. જે જે રાજનું ઉલ્લંઘન કરી શૃંગારસુંદરી આગળ ચાલતી, ત્યારે તે તે રાજનું મુખ રાહુએ ગ્રાસ કરેલા ચંદ્રના જેવું શ્યામ થઈ જતું હતું.

પ્રતિહારે આગળ ચાલતાં રાજકુમાર રત્નપાળને જોઈને કહ્યું. “રાજબાળા, નેત્રોને અમૃતના અંજન રૂપ એવા આ રાજકુમાર તરફ જુવો. આ કાર્તિકેયના જેવા

હાનવીર ચંદ્રચંદ્ર

૫૧

પરાક્રમી રત્નપાળ નામે કુમાર છે. તેઓ રાજકુમાર નગરના રાજા વિનયપાળના પુત્ર છે. આ પ્રતાપી રાજકુમારને વરી તમારા જન્મભૂમિ સુધર કુમાર કહે. ” રાજકુમારની રત્નપાળ કુમારની સામે જોયું. તે કામદેવ જેવા સુંદર કુમારને જોઈ ઉત્તમ મેલને જોનારી મયૂરીની જેમ શૃંગાર સુંદરી હૃદયમાં અત્યંત ખુશી થઈ ગઈ. બીજા રાજાઓ તરફ શ્રમણ કરીને આંત શ્રાંત થયેલી તેની દૃષ્ટિ સર્વ ગુણોના આવાસ રૂપ એવા તે રાજકુમાર ઉપર વિશ્રાંતિ પામી ગઈ. પછી સર્વ રાજાઓ જોતાં શૃંગાર સુંદરીએ પૂર્વ જન્મના સ્નેહને લઈ રાજકુમાર રત્નપાળના કંઠમાં વરમાળા આરોપણ કરી. તે વખતે ‘કુલ શીલ વગેરેથી ઉત્તમ એવા આપણુ આટલા બધાં નજરે જોતાં આ બાલક રાજકન્યાને પરણી જાયતો આપણું પાણી ઉતરી જશે. ” આવું વિચારી બીજા બધા રાજાઓ એક થઈ ગયા. જ્યારે એક સરખું દુઃખ આવી પડે છે, ત્યારે બધાને સહજ મૈત્રી થઈ જાય છે. રાજા વીરસેન સર્વ રાજાઓને સૈન્ય સહિત વિક્કરેલા જોઈ પોતાના જમાઈની રક્ષા કરવા માટે સાવધાન થઈ મોખરે ઉભો રહ્યો. જેમના હૃદયમાં માત્સર્ય ભાવ ઉત્પન્ન થયેલો છે. એવા તે અવિચારી રાજાઓએ એક થઈ વિચારી રાજા વીરસેનને આ પ્રમાણે જણાવ્યું. “હે રાજા ! આ રાજકુમાર રત્નપાળની પાસેથી ખુચી લઈ તારી આ ગુણશત્નની બુમી રૂપ કન્યાને અમારા માંહેલા એક જણને આપ ગયેલાને રત્નની માળા જેમ અયોગ્ય છે, તેમ આ તારી સુંદર શૃંગાર સુંદરી આ રાજ બાલકને અયોગ્ય છે. અમારાથી એ સહન થઈ શકશે નહીં. ” રાજા વીરસેન જવાબ આપ્યો કે, સ્વયંવરની એવી રીત છે કે, અનેક રાજાઓ મોટા મનોરથો કરતાં સ્વયંવર મંડપમાં આવે છે, પણ પૂર્વના પુણ્યવાળો એકજ રાજકુમાર રાજકન્યાને પરણે છે. અને બીજાઓ હૃદયમાં રોષ-તોષ લાગ્યા વગર જેમ આવ્યા તેમ પાછા ચાલ્યા જાય છે. તમે બધાઓ સ્વયંવરના એ સર્વ સિદ્ધ વ્યવહારને જાણો છો, તેથી તમારે આ ભાગ્યાધીન એવા કાર્યમાં રોષ-તોષ કરવો ઘટે નહીં. વળી નીતિકાર લખે છે કે, “લોકો નીચી દ્રષ્ટિએ જોઈ સ્વેચ્છા પ્રમાણે પ્રિય વાંછે છે, પણ ભાગ્યની અપેક્ષા કરનાર હૈવ તેમને જીદી રીતવું કળ આપે છે. ”

આ વખતે રાજકુમાર રત્નપાળે જણાવ્યું કે, “હવે રાજકન્યા મને વરી ચુકી છે. હુર્ભાગ્ય આપનારા હૈવ ઉપર ગુસ્સો કરવો, એ તમને ઘટિત નથી. ” આ વચન સાંભળતાં રાજાઓને વિશેષ ક્રોધ ચડ્યો અને તત્કાળ તેઓ રત્નપાળને મારવા તૈયાર થઈ ગયા. આ દેખાવ જોઈ રત્નપાળ ખેદ પામી વિચારમાં પડ્યો. “અરે ! શાંતિ કરવા જતાં આતો ઉલટો વેતાળ ઉત્પન્ન થયો, આ મંગલિક પર્વમાં બચકર છુદ્ધનો પ્રસંગ આવ્યો એ તો હર્ષને રથાને ખેદ અને ભોજન વખતે છીંક આવવા જેવું થયું. મને લાગે છે કે, આ કન્યા કોઈ નકારા નક્ષત્રમાં પાકેલી છે. તેથી તે પોતે કાલ રાત્રિની જેમ પૃથ્વી ઉપર સુભટોની શ્રેણીઓને ઝંહાર કરવા અવતરેલી છે. ” આ વખતે રાજકન્યાં શૃંગારસુંદરી પણ વિચારમાં પડી કે, ‘આ કાલપ્રલયવું કારણ હું પોતે બની છું, આવું વિચારી તે પોતાના પૂર્વ કર્મની નિંદા કરવા લાગી. પછી તરતજ બુદ્ધિ

ચલાવી મનમાં વિચાર કરી તેણીએ પોતાના વિચાર ચાર પ્રકારની બુદ્ધિના નિધાન રૂપ એવા સુબુદ્ધિ મંત્રીને એકાંતે જણાવી દીધા. પછી દૂર ઉભી રહી તેણીએ બુદ્ધ અટકાવવા ઉંચો હાથ કરી ઊરકેરાએલા સર્વ રાજાઓને સ્પષ્ટ વાણીથી આ પ્રમાણે કહ્યું, “રાજાઓ, તમે મારે માટે જે આ બુદ્ધનો સમારંભ કરો છો, તે મોટા પર્વતને ખોદી ઉંદર કાઢવા જેવું થાય છે. બીજાના તેજને નહીં સહન કરનારા શૂરવીરો માત્ર વચન ઉપરથી હઠ લઈ દેશ, ખબરો અને સૈનિકોનો ક્ષય કરે છે, એ ઘણી દીલગિરી ની વાત છે, તેથી આ કલહ છોડી દો. અને જે કોઈ બળવાન રાજાને મને પરણવાની ઈચ્છા હોય તે મારી સાથે અગ્નિમાં પ્રવેશ કરી બળી મરે.”

રાજા કુમારીના આ વચનો સાંભળી સર્વ રાજાઓ બુદ્ધ કરતા અટક્યા અને વિસ્મય પામી પરસ્પર વિચારમાં પડી ગયા, છેવટે તેમણે વિચાર્યું કે, “મરેલો માણસ કદિ પણ મોટા ઉત્સવમાં પાછો આવવાનો નથી અને જો માણસ જીવતો હોય તો તે અનુક્રમે સૈંકડો કલ્યાણ મેળવી શકે છે. આપણ બધા પૂર્વના પુણ્યોથી અત્યારે સર્વ પ્રકારના સુખો ભોગવીએ છીએ, હવે આપણે માત્ર એક સોની ખાતર શા માટે મરવું જોઈએ? તેવી રીતે મરવાથી આત્માની હાનિ થાય છે અને લોકોમાં ઉપહાસ થાય છે; તેથી આપણે મરવાનો વિચાર કરવો નહીં. આ રાજકુમારને કન્યાને માટે મરવા દો. તે કાળના કટાક્ષમાં આવ્યો છે.” આવો વિચાર કરી તે રાજાઓમાંથી કોઈ રાજકન્યાની સાથે મરવાને તૈયાર થયો નહીં. પછી શ્રંગાર સુંદરીએ રાજકુમાર રત્નપાળની સાથે બુદ્ધિથી સંકેત કર્યો અને તેણીએ ત્રણ ઉપવાસ કરી સાથે સરિતાના તીર ઉપર વાસ કર્યો. તે ઠેકાણે મોટા કાષ્ટો મંગાવી એક ચિતા રચી અને તેની નીચે મંત્રી સુબુદ્ધિની મારફત માણસો પાસે એક મોટી ગુપ્ત સુરંગા ખોદાવી રાખી સર્વ રાજાઓની સમક્ષ દનાન કરી અને દીન લોકોને દાન આપી શ્રંગાર સુંદરી અને રાજકુમાર રત્નપાળ બંને ચિતામાં પેસી ગયા. નગર જનો હાહાકાર કરવા લાગ્યા, અને પાસે રહેલા રાજપુરુષોએ ચિતા ઉપર અગ્નિ પ્રગટાવ્યો. ચિતા ઉપરથી બલવા લાગી અને રાજકુમાર અને રાજકન્યા નીચેની સુરંગને માર્ગે થઈ ગુપ્ત રીતે રાજગૃહમાં આવી હાથલ થઈ ગયા. રાજા વીરસેન ચિતા બળી ગયા પછી હરખારમાં આવ્યો અને ખેદ અને વિસ્મય પામેલા નગર જનો પોત પોતાને સ્થાને ચાલ્યા ગયા. આ દેખાવ જોઈ સર્વ રાજાઓ “આપણાં હઠથી બોચારી રાજકન્યા અને રાજકુમાર મૃત્યુ પામ્યા” એમ પશ્ચાત્તાપ કરતા પોત પોતાની રાજધાનીમાં પાછા ચાલ્યા ગયા.

બીજે દીવસે રાજાએ રાજકુમાર અને રાજપુત્રીને ઉંચો પોશાક પહેરાવી તે નદીના તીર ઉપર ગુપ્ત રીતે મોકલી દીધા. પછી રાજા વિવિધ વાજિત્રોના મોટા નાદથી ભૂમિ અને અંતરીક્ષને બધિર કરતો પરિવાર સાથે સામૈયું લઈને ત્યાં ગયો. તે બંને દંપતિને એક પદ હસ્તી ઉપર બેસારી ચામરો ઢોળાવી ઈચ્છાનુસાર દાન આપતો અહર્ષ હૃદયે અતિશય ઉત્સવ પૂર્વક પાછો નગરીમાં તેમને પ્રવેશ કરાવતો હવે.

દાનવીર રતનપાળ.

૫૩

તે વખતે મોટો દરબાર ભર્યો અને તેની અંદર સંજ્ઞમથી આવી રાજ કુમારને ઉત્સ-
ગમાં બેસારી સર્વ સભ્યો સાંભળે તેમ રાજા આ પ્રમાણે પુછવા લાગ્યો—“વત્સ, તમે
બંને અગ્નિમાં પેશીને શી રીતે જીવ્યા? અને આવો ઉંચી જાતનો દિવ્ય પોશાક તમે-
ને શી રીતે પ્રાપ્ત થયો?” રાજકુમારે જણાવ્યું, “મહારાજ, અગ્નિ ઢાહ કરનારો છે,
પરંતુ તે શીલ સત્વથી શોભનારા પ્રાણીઓને કદિ પશુ ખાલતો નથી. અમારા બંનેનું
નિઃસીમ સત્વ અને અતિ નિર્મલ શીળ જોઈ ઈંદ્ર પોતાના પ્રિયા સાથે પ્રસન્ન થઈ ગયો.
તત્કાળ જવાળાઓથી ભયંકર એવા અગ્નિમાંથી અમોને લઈ તે ગુણિ વત્સલ ઈંદ્ર
દેવતાઓની પાસે અમોને સ્વર્ગમાં લઈ ગયો. તે સ્વર્ગમાં ઈચ્છા પ્રમાણે સર્વોંગ સુખને
પ્રાપ્ત કરનારા દેવતાઓ દુષપ્રાપ્ય એવા અદ્ય પુણ્યોથી પૂર્વના સત્કર્મને ભોગવે છે.
આ લોકના સમગ્ર સુખને ભોગવનારા જે રાજા વગેરે છે, તેઓ ત્યાંની જ ધન્ય સમૃદ્ધિ
નો શતાંશ પણ ભોગવતા નથી. સર્વ દર્શનીય પદાર્થોના અવધિ રૂપ એવા તે સ્વર્ગને
જોઈ અમો બંનેએ માન્યું કે, વિધાતાએ લીધેલો અમારી દૃષ્ટિની સૃષ્ટિનો શ્રમ સફલ
થઈ ગયો. મહારાજ, તે દેવતાઓ એવી મોટી સમૃદ્ધિથી હર્ષ પામેલા રહે છે, તોપણ
તેઓ નવું પુણ્ય મેળવવાને માટે પુનઃ મનુષ્ય લોકમાં આવવાને ઈચ્છે છે. (તેને માટે
સ્થાનાંગ સૂત્રમાં પણ કહેલું છે કે, “દેવતાઓ મનુષ્યભવ, આર્યક્ષેત્ર અને સત્કુલ એ
ત્રણની ઈચ્છા રાખે છે.”) મહારાજ, પછી સંતુષ્ટ થયેલા ઈંદ્રે મને વરદાન આપ્યું કે,
“વત્સ, તને સર્વ પૃથ્વીનું શત્રુ રહિત રાજ્ય પ્રાપ્ત થશે.” આ પ્રમાણે કહી તેણે મને
આ સર્વ ઉંચી જાતનો દિવ્ય પોશાક આપ્યો. ઈંદ્રાણીએ રાજકુમારીને વરદાન આપ્યું
કે, “હે શુદ્ધશીલો, તું અખંડ સૌભાગ્યને પ્રાપ્ત થા.” એમ કહી તેણીએ પણ તેને
દિવ્ય પોશાક આપ્યો. પછી બીજાના દુઃખથી હૃદયમાં દુઃખી થનારા ઈંદ્રે સંતતિના
વિરહના અદ્ભુત દુઃખને નહીં જાણનારા તમારા માતા પિતાને તમારા વિશેષનું દુઃખ
ન થાયો.” એવું કહી દેવતાઓની મારફત અમોને સત્વર આ મનુષ્ય લોકમાં મોકલી
દીધા.” રાજ સભામાં કહેલો આ વૃત્તાંત લોકોમાં પરંપરાથી પ્રસરી ગયો અને તે
પેલા સર્વ વિરોધી ગજાઓના સાંભળવામાં આવ્યો. તે સાંભળી તેઓ પોતાને નિઃસત્વ
પણીને લઈને સાત ફેલની અપ્રાપ્તિથી વંચિત થયેલા માનવા લાગ્યા, અને તેથી બેદ-
પામી પોતાના દુર્ભાગ્યને નિંદવા લાગ્યા.

આ પ્રમાણે પોતાની પુત્રીના લગ્નેત્સવમાં આવેલ વિદ્વન નાશ પામવાથી હૃદ-
યમાં ખુશી થયેલા વીરસેન રાજાએ શુભ દિવસે લગ્નનો મહોત્સવ આરંભ્યો અને તેમાં
રૂપ સૌભાગ્ય અને લાવણ્યથી મૂર્તિમાન કામદેવના જેવા રાજકુમાર રતનપાળની સાથે
પોતાની કન્યા શૃંગાર સુંદરીને વિવાહ કર્યો હતો.

અપૂર્ણ.

‘અપ્રશસ્ત અને પ્રશસ્ત ચાર દશાઓ.’

(મંદાકુંતા.)

નિદ્રાવસ્થા જગત સહુને ઢાંકતી અંધ સાડી,
સ્વભાવસ્થા પ્રાચલ કરતી દુર્વિકલ્પાત્મ તાડી;
હું ને માફ વિકલ્પકૃતિ આ જગૃતિમાં વિનાસે,
વંદુ’ ઉન્ન-ગઈ સ્વર્ગપને જ્ઞાનનેત્રી સકાશે.

‘જય.’

વિવિધ-વચન.

કર્મ બલવાન્, કે ઉદ્યમ બલવાન્.

કત્ય વિ જીવો બલ્લીઓ, કત્ય વિ કમ્માઈ હુંતિ બલ્લિયાઈ ।

જીવસ્સ ય કમ્મસ્સ ય, પુવ્વનિ વચ્છાઈ વેરાઈ ॥ ૧ ॥

કોઈ ઠેકાણે, કોઈ કાળે જીવ બલવાન્ થઈ કર્મ શત્રુઓના પરાજય કરે છે, ત્યારે, કોઈ સ્થાને, કોઈ સમયે કર્મો પ્રત્યગ થઈ અનંત શક્તિ ધારક આત્માને પણ દુષ્પાત્રી દે છે. એમ જીવ અને કર્મોના અનાદિ કાળથીજ વેર ભાવ અંધાયલો છે માટે જ્યારે જેનું જ્ઞેય અધિક થાય છે, ત્યારે તે ખીજ દુર્બલને દાખવાનો પ્રયત્ન કરે છે.

કમ્મવસા खद्वु जीवा, जीव वसाईं कहिं चि कम्माईं ।

कतयइ धाणिआ बलवं, धारणिआ कतयइ बलवं ॥ २ ॥

પ્રાયઃ કરીને જીવો કર્મને વશ જ વધારે છે, પણ કોઈક વખતે. કોઈક સ્થાને કર્મો પણ જીવને વશવર્તી થઈ જાય છે. કેમકે એ કુદરતનો અનાદિ નિયમ જ છે કે, કોઈ સ્થાને ધારક બલવાન્ હોય છે, તો કોઈ ઠેકાણે ધારણીય-ધારણ કરવા લાયક (વસ્તુ) બલવાન્ હોય છે. કોઈ વખતે ગાડું નાવમાં તો, કોઈ વખતે નાવ ગાડામાં.

कम्मं जइवि जिआणं, जवं जमंताणं देइ अइउक्खं ।

तहवि निहणेइ सव्वं धम्मस्स उवककमो तं पि. ॥ ३ ॥

યद्यપિ કર્મો ભવ-ભૂમાં ભ્રમણ કરતા જીવ મુસાફરને આતશય દુઃખ દે છે, અલંત હેરાન કરે છે, તથાપિ જ્યારે જીવ પરભાવ-રમણ રૂપ યેશુદ્ધપણું ઓડી, સ્વ સ્વભાવ-લીન રૂપ હુસિયારી આદરી, શુદ્ધ ધર્મમાં ઉદ્ધમવંત થાય છે, ત્યારે કર્મો ખિયારા કંગાલ દૂતરાની માફક નીચી પુંછડી કરી પલાયમાન થઈ જાય છે.

વિવિધ વચન.

૫૫

કહમન્નહા અણંતાણંત ભવસંચિ અણણંતાણિ ।

કમ્માણિ નિહિણિણં સંપત્તા સાસયં મુક્કં ॥ ૪ ॥

જે એમ ન હોય—જવ કર્મોનો નાશ ન કરી શકતો હોય—તો અનંતાઅનંત જીવોમાં સચિત—
ભેગાં કરેલાં અનંત કર્મ પુણ્ને—અનંતી કર્મ વર્ણુઓ—નો નાશ કરી, અનંત આત્માઓ અક્ષય,
અનંત શાશ્વત સુખનું સ્થાન જે સોક્ષ્મ—મંદિર તેને કેમ પ્રાપ્ત થયા ?

ચુલ્લણી દઢપ્પહારી, કુકમ્મકારી વિ ફહ જવકમ્મઓ ।

સિદ્ધિં ગયા ચ સમ્મં, ચિદ્વાણ્ણઓ અ રોહિણિઓ. ॥ ૫ ॥

ચુલ્લણી જેવા, અને અત્યંત ક્રૂર કર્મકારી ઢઢ પ્રહારી સમાન પાપી પ્રાણીઓ પણ આ અંસારમાં
પ્રવર પ્રાક્રમ—ઉદ્ધમના પ્રતાપે કર્મ શત્રુઓનો નાશ કરી સિદ્ધિપદને પામ્યાં છે, તથા ચિદ્વાણ્ણ પુત્ર અને
રોહિણીય ચોર જેવા દુષ્કર્મી જીવો પણ ઉદ્ધમનાજ યોગથી સ્વર્ગ—સુખનો અનુભવ કરી રહ્યાં છે.

તા ચેવણ્ણિદ્ધનિદ્ધર કમ્મસ્વયદ્ધા જવકમ્મો નિચ્ચં ।

ધમ્મસ્થિણ્ણિં કિજ્જિં એવં હિ જવકમ્મો વલ્લવં. ॥ ૬ ॥

માટે અનિષ્ટ અને મહા ક્રૂર એવાં કર્મ રૂપ શત્રુઓનો સંહાર કરવા માટે ધર્મોર્થો પુરૂષો બલવાન
એવાં ઉપક્રમ—ઉદ્ધમને જ નિરંતર કર્યાં કરે છે.

જોઞ્ણવસણધણ્ણણ પરઆવજ્જણવિ પક્કવ દલ્લણ મુહં ।

વિજ્જારજ્જાદાણપ્પમુહં પિ હુ ઉજ્જમા ચેવ ॥ ૭ ॥

નાના પ્રકારના પટ્ટરસવાળાં નિરંતર ભોજન કરવાં, અનેક જાતિના બહુ મૂલ્ય, અલ્પભારવાળાં ઉંચા
પક્ષો પહેરવાં. પર પક્ષનો આજીવ કરવો, શત્રુ પક્ષનો સંહાર કરવો. વ્યાકરણ, કાવ્ય, કોષ, અલંકાર,
છન્દશાસ્ત્ર, ધર્મશાસ્ત્ર આદિ વિવિધ વિષયોમાં પારગામી પણ, રાજ્યમાન્ય અને જનમાન્ય અધિકારોનું
આધિપત્ય પામવું ઇત્યાદિ સર્વ કાર્યો ઉદ્ધમ કરવાથીજ થાય છે.

ઉદ્ધમઃ સ્વલુ કર્તવ્યો માર્જારસ્ય નિદર્શનાત ।

જન્મ પ્રભૃતિ ગૌર્નાસ્તિ હુગ્ધં પિવતિ નિત્યશઃ ॥ ૮ ॥

મનુષ્યોએ નિશ્ચય કરીને ઉદ્ધમ કર્યાં કરવું અને તેમણે બિલાડીના આચરણથી એ પાઠ શિખી
શેવો જ્ઞેષ્ઠ્યે. જુઓ બિલાડીને લાં કાંઈ ગાય બાંધેલી નથી. પણ તે રોજ તહમારી મનુષ્યોની માફકજ
દુધ પી ને ભોજનમાં ફરતી ફરે છે, એ પ્રતાપ ઉદ્ધમ દેવનોજ છે.

સર્વ કર્મસુ સદૈવ દેહિતા, મુદ્ધમઃ પરમબાન્ધવો મતઃ ।

યં વિના હૃદયવાઙ્મિતાન્યહો, નાપ્નુવન્તિ નિયતં યદિ સ્થિરા ॥ ૯ ॥

સર્વ કર્મમાં—સઘળાં કાર્યોમાં દેહધારી આત્માઓનો ઉદ્ધમ જ પરમ બાંધવ—ઉત્કૃષ્ટ મિત્ર
છે. ઉદ્ધમ વિના મનોવાંછિત ફળ—ઈચ્છિત કાર્યની સિદ્ધિ—કોઈ પણ કાળે, કોઈ પણ પ્રાણીએ
પ્રાપ્ત કરી નથી. ઉદ્ધમવડે જ દરેક કાર્યની સિદ્ધિ થાયછે, નહિ કે મનોરથોથી. ઉદ્ધમેન હિ સિષ્ઠ-
યંતિ કાર્યાણિ ન મનોરથૈઃ ।

43

આત્માનન્દ પ્રકાશી.

जत्थ विविहे वि विहिए, जवक्कमे नेव सिज्झए कज्जं ।

कम्मं तत्थ समत्थं, तिव्वं तमवस्स जुत्तव्वं ॥ १० ॥

જ્યાં અનેક પ્રકારનાં ઉદ્યોગો કર્યાં છતાં પણ જે કાર્યની સિદ્ધિ ન થાય, તો, ત્યાં તીવ્ર-કર્મો જ સમર્થ—બલવાન છે એમ સમજવું, અને તે અવશ્ય ભોગવવાં હાયક છે, ભોગવ્યાં વિના છુટકા જ નથી, એમ બહુ સમભાવે તે અશુભ કર્મોનું વિપાક-ફળ ભોગવી લેવું, એજ સંયમકર્તવ્ય-ધારી ધીર અને વિવેકી પુરુષોનું પરમ કર્તવ્ય છે. જ્ઞાતી અને અજ્ઞાતી આત્માઓમાં એ જ ફરક છે, કર્મ-ફળ તો બન્નેને સંપૂર્ણ જ મળે છે, પણ જ્ઞાતી આત્માઓ સમભાવે, ઉદ્યમમાં આવે તેમ, તત્કર્મજન્ય દુઃખ-ને વેદી લે છે, અને અજ્ઞાન આત્માઓ અધીર થઈ અનેક પ્રકારનાં હાયતોળ્યા કરી, અતે કર્મરાજના કારાગારનું દારણ દુઃખ ભોગવે છે, અને એમ કરી તેઓ બીજાં નવાં દુઃકર્મોના સંયમ કરી લે છે.

वीरजिणो नीअकुले, मद्धी इत्थी परिक्षिन्निव मरणं ।

तह नंदिसेण-अहय-कुमार परुणं च कम्मवसा. ॥ ११ ॥

મહાવીર પ્રભુનું નીચ કુળમાં-દેવાનંદ બ્રાહ્મણીના ઉદરમાં અવતરવું, શ્રી મલ્લિનાથ તીર્થંકરનું શ્રીપણે ઉત્પન્ન થવું, પરિક્ષિત રાજનું મરવું નદિષેણુ આદ્રકુમાર જેવા મહામુનિઓનું સંયમથી પતન-યોગબ્રહ્મ થવું, એ બધા કર્મરાજનો પ્રાપ્ત્ય છે. જ્યારે એવા આદર્શ પુરુષોનાં પણ કર્મરાજએ એ હાલ કર્યાં છે, તો બીજા પામર બ્રાહ્મણોના તો હિસાબ શું છે. નમસ્તુત્યં કર્મરાજ !!!

એવા જ મતલબનો એક બીજો પણ સુભાષિત છે. યથા—

दृग्नाशो ब्रह्मदत्ते नरतनृपजयः सर्वनाशश्च कृष्णे,

नीचैर्गोत्रावतारश्चरमजिनपतेर्मद्विनाथे स्वदातात्वम् ।

निर्वाणं नारदेऽपि प्रशमपरिणतिः स्याच्चिह्नाती सुऽतेपि

इत्थं कर्मात्मवीर्ये स्फुटमिह जयतः स्पर्द्धया तुद्वयरूपे ॥

બ્રહ્મદત્ત ચક્રવર્તીની નેત્રનો નાશ થયો, ભરત ચક્રવર્તીનો પરાજય થયો. કૃષ્ણવાસુદેવનો પોતાના દેખતાં દેખતાં દ્વારકા નગરીનું ઢહત, 'યાદવ કુળનું ભરમીભૂત થવું'. ચરમ તીર્થ કર મહાવીર પ્રભુનું હીનકુળમાં જન્મવું, મહિનાત્રય પ્રભુનું સ્ત્રીપણે અપતરવું, એ બધા કર્મ પ્રાપ્ત્યના દ્રષ્ટાંતો છે, તથા નારદ જ્ઞાતા કલહ પ્રિય પ્રાણીનું પણ મુક્તિગમન, ચિલાતિપુત્ર સન્માન પાપીને પણ પરમપ્રશાંતપણું પ્રાપ્ત થવું, એ બધા ઉપક્રમ-ઉદ્ગમ પ્રાપ્ત્ય-સુચક ઉદાહરણો છે. એથી જ એમ કહેવામાં આવે છે કે—

कथं वि कम्मं कथं वि उवक्कमो होइ इह वदित्थो ।

કોઈ ઠેકાણે કર્મ અને કોઈ સ્થાને ઉપક્રમ-ઉદ્ગમ-વીર્ય બલવાન છે,—આ પ્રકારે કર્મ અને વીર્ય-ઉદ્ગમ, એ બંને એક બીજાની સ્પર્દા કરતા થકા તુલ્યરૂપે આ જગતમાં જયવંતા વર્તે છે.

(आचार प्रदीप-श्री रत्नशेखरसूरिः)

અંતરાત્માના ઉદ્ગાર.

૫૭

‘અંતરાત્માના ઉદ્ગાર’

(વિષમ હરિગીત)

અનુભવ તણા પરિપાઠ સંગે સાધ્યદૃષ્ટિ બની રહે,
 પરમાર્થ પંથે અડબ રહેતાં આત્મશુદ્ધિ સંવહે;
 અનિવૃત્તિ ઠરણે અંતરાત્મા હર્ષ ગર્ભરવ કરે,
 સુખ દુઃખના આસ્વાદ સંગે વિષમ દૃષ્ટિ પરિહરે.

‘જય’

ક્ષમાપના અથવા સ્વામળાં.

લેખક—મુનિરાજશ્રી કપૂરવજ્યજી મહારાજ.

“સ્વામેષિ સન્ન જીવે, સવે જીવા સ્વમંતુ મે;
 મિત્તી મે સન્ન જૂણસુ, વેરં મદ્દ ન કેણફ.”

હું સહુ જીવોને ખમાવું છું, સહુ કોઈ મુજને ખમો, સર્વ પ્રત્યે મ્હારે મૈત્રી જાવ છે. કોઈ સાથે મ્હારે વૈર-વિરોધ નથી.’

મ્હારા આત્માને ઈર્મના ભારથી હળવો કરવાની બુદ્ધિથી સહુ પૂજ્ય પાચાર્ય, ઉપાધ્યાય, પ્રવર્તક પ્રમુખ વડીલ પુરૂષોને તેમજ સુશિષ્ય સાધર્મિક ‘કુળગણાદિ’ ગુણીજનોને ખમાવવાને હું ઉજમાળ થાઉં છું. સદ્ગુણ નિધાનો! જેમને અજ્ઞાન-અવિવેક વશ થઈ મ્હેં કષાયિત કર્યા છે-કર્યા હોય તેમને સહુને હું ત્રિવિધે ત્રિવિધે ખમાવું છું. આપ સહુ મ્હારી સઘળી કસુરોની માફી આપશો. ફરી એવી કસુરો મ્હારાથી બનવા ન પામે એવી ઇચ્છા પુર્વક આપ સહુની પાસે હું માફી માગી લઉં છું. પવિત્ર જૈન શાસનના આધારરૂપ ઉત્તમ સાધુ, સાધ્વી, શ્રાવક અને શ્રાવિકાઓ! આપ સહુ જૈન શાસનના મુગટ મણિરૂપ છો. આપને આપના પવિત્ર ગુણોને લીધે શ્રી તીર્થંકર મહારાજ પણ પ્રશંસે છે. તેવા આપના ઉત્તમ ગુણોની અનુમોદના કરવાથી અને બની શકે તેટલું તેનું અનુકરણ કરવાથી જરૂર સ્વશ્રેય થઈ શકે એમ છે છતાં મોહવશ મ્હેં આપની જે અવગણના કરી હોય તે બદલ આપ સહુને હું ત્રિવિધે ત્રિવિધે ફરી એવી અવગણના નહિ કરવાની બુદ્ધિ પુર્વક ખમાવું છું તે આપ સહુ ઉદાર હૃદયથી ખમશો. સઘળી જીવ રાશિમાં આત્મત્વ સમાન છતાં સ્વાર્થવશ બૂલી જઈ જે જે જીવોની વિરાધના કરી હોય તે તે સહુને હું ત્રિવિધે ત્રિવિધે ખમાવું છું. સહુ કોઈ મારી થયેલી કસુરોની માફી આપો. હું પણ એજ રીતે સહુ કોઈને માફી આપવા ઉજમાળ થયો છું.

૧ 'આચરિય ઉવઝાએ' એ પવિત્ર સુત્ર વચનના બહુમાન પૂર્વક હું ખાસું છું.

૨ સંવત્સરી ખામણાના સંખ્યાબંધ પત્રોનો ઉત્તર બીજી રીતે બ્યારે હું વાળી શકતો નથી ત્યારે સ્વસ્થાને રહ્યો છતો સહુ પૂજ્ય સદ્ગુણી સાધુ મહાશયોને તેમજ શ્રાવક સદ્ગૃહસ્થોને આ નાનકડા પણુ ઉપયોગી લેખવડે મ અંતઃકરણથી નમ્ર ભાવે ખામણું કરી લેવા મેં દુરસ્ત ધાર્યું છે. સહુ કોઈ આ મહારા કરેલાં ખામણું સ્વીકારી મને વિશેષ આભારી કરશો.

હતિશમ

વિવિધ સદુપદેશ.

(સંગ્રાહક ડી. જી. શાહ. માણેકપુરવાળા)

૧ ધર્મથી રહિત કાર્ય કરવાથી કદાચ પુષ્કળ વસ્તુનો લાભ પ્રાપ્ત થતો હોય તોપણ મનુષ્યે તે પ્રમાણે કરવું ઉચિત નથી. કારણ કે ધર્મનો ત્યાગ કરીને કાર્ય સાધવું તે પરિણામે હિતકારી થઈ શકે નહિ.

૨ સંતોષ રૂપી અમૃતથી તૃપ્ત થયેલા અને શાન્ત ચિત્તવાળા પુરૂષને જે સુખ મળે છે, તે લોભરૂપી પાશમાં સંપડાઇને દોડાદોડ કરનારા મનુષ્યોને મળી શકતું નથી.

૩ જેઓ નિન્દા કરનાર અને સ્તુતિ કરનારને સમાનજ ગણે છે, તેવા શાન્તિવાળા અને મનને જીતેલા પુરૂષોજ શુ ભગતિને પ્રાપ્ત થાય છે.

૪ સુખનું મુળ સંતોષ અને દુઃખનું મુળ અસંતોષ છે. માટે સુખની આકાંક્ષાવાળા મનુષ્યોએ અંતોષવૃત્તિ ધારણ કરવી.

૫ સર્વ કાર્યોના ત્યાગ કરીને ધર્મ સાધન કરવું. મહાન દુઃખના પ્રસંગોમાં આળ્યા છતાં પણ જે ધર્મનો ત્યાગ કરતો નથી તે જ ધર્મ જાણનાર અને આદરનારાઓમાં શ્રેષ્ઠ છે.

૬ જે ઉત્તમ પુરૂષો છે તે સર્વ કોઈનું જલું કરવાનીજ આકાંક્ષા રાખે છે.

૭ શાન્તિ રાખવી એ શ્રેષ્ઠ ધર્મ છે. હામા એજ શ્રેષ્ઠ બળ છે આત્મજ્ઞાન એજ શ્રેષ્ઠ જ્ઞાન છે. અને સત્ય એજ શ્રેષ્ઠ વ્રત છે.

૮ સદ્ગુણ અને પ્રમાણિકપણના માર્ગથી કદીપણ આઠા જવું નહિ, એજ સુખી થવાનો ઉત્તમ ઉપાય છે.

૯ જે નાના કામમાં વિશ્વાસુ છે, તે મોટામાં પણ તેવા થશે; અને જે નાના કામમાં અવિશ્વાસુ છે, તે મોટા કામમાં પણ અવિશ્વાસુજ નિવડશે.

(અપૂર્ણ.)

‘અમારો સત્કાર.’

ભાઈબંધ “જૈન હિતેચ્છુ” માસિકના ચાલતી સાલના જીન માસના અંકમાં નીચે સુજબનો સ્વીકાર અને અવલોકન કરાયેલ છે:-

“આત્માનંદ પ્રકાશ”-લાવનગર શ્રી ‘જૈન આત્માનંદ સભા’ તરફથી ૧૦ વર્ષથી નીકળતા આ માસિક પત્રનો છેલ્લો વૈશાખના અંકમાં “અખ્યાત્મસિક્ષા શ્રીમા-

અમારો સત્કાર ને ગ્રંથાવલોકન.

૫૯

ન હેવચંદ્રજી કૃત શ્રી સીમંધર સ્વામીને વિનંતિ” એ મથાળાનું કાવ્ય અને તે પર શક્તિમ વિવેચન આપ્યું છે, તે વાંચવા જોગ છે; જો કે એ અધ્યાત્મી મહાત્માના સાદા જેવા હોખાતા શબ્દોની અંદર છુપાયેલું ગૂઢ રહસ્ય પ્રકાશવાની કોશીશ કરાઈ નથી. ‘પ્રાચીન લાવના’ નો લેખ પણ ઠીક લખાયો છે. ‘સાત ક્ષેત્ર’ ના લેખમાં હાલનાં જૈન મંદીરોની અવ્યવસ્થા વગેરે સંબંધમાં કેટલીક હિતકર સલાહો આપી છે. ‘પવિત્ર જીવન અને તેની પ્રતિજ્ઞાઓ’ માં સામાન્ય ઉપદેશ સારો છે પણ એ સાત પ્રતિજ્ઞાઓ જે અનુક્રમે ગ્રહણ કરવાની ઠીક છે, તે અનુક્રમે એક આંતર પ્રકાશવાળો વિચારક જૂદી જ રીતે આપે. ‘વર્તમાન સમાચાર’ પુસ્તક પ્રમાણમાં નથી આવતા એ ઠીક થતું નથી. એકંદરે માસિક સાફ છે, અને કેટલીકવાર એના વિચારો વિવેકી સુધારાનો તરફેણના હોઈ જૈન સંઘને ફાયદાકારક છે.

ગ્રંથાવલોકન.

મનુષ્યને યોગ્ય કુદરતી ધોરણ—એ શુક શ્રી જીવદયા રાન પ્રસારક ફંડના ઓનરરી મેનેજર તરફથી અમોને અભિપ્રાયાર્થે ભેટ મળેલી છે. જીવદયા રાન પ્રસારક મંડળનું ખાતું હાલ સુંબસમાં છે. અમે તેના તરફથી જીવદયા માટે અનેક પ્રયાસો થાય છે. હિંદુસ્તાનમાં દરવર્ષે લાખો જીવોની થતી હાની ઓછી કરવા-અટકાવવા માંસાહારથી થતી હાની-લેકોને સાબીત કરી નિર્દોષ પ્રાણીની થતી હિંસા અટકાવવા, અને તે વિષયને લગતાં પુસ્તકો ચોપાનીયા, હેન્ડબોક્સ વગેરે છપાવી વિના મૂલ્યે જનસમાજમાં વહેંચવા અનેક પ્રયાસો થાય છે. તે વિષયની ઉક્ત શુક વિના મૂલ્યે મોટી સંખ્યામાં વહેંચવામાં આવેલ છે.

આ ફંડના ઓનરરી મેનેજર ઝવેરી લક્ષ્મીલાલ ગુલામચંદ સુંબસના આ કાર્યમાં મહદ પ્રયાસ છે જે સત્કૃતપાત્ર છે અને તેઓને ધન્યવાદ ધટે છે. આ ખાતાને જૈન તેમજ જૈનેતર દરેક અંધુઓએ અવશ્ય સહાય આપવાની જરૂર છે,

જૈન જીવતાંબર કોન્ફરન્સ હેરલ્ડનો પર્યુષણ અંક—અમોને અભિપ્રાયાર્થે ભેટ મળેલી છે. આપણી શ્રીમતી કોન્ફરન્સ તરફથી પ્રસિદ્ધ થતું આ વાળંત્ર દશ વર્ષથી પ્રસિદ્ધ થાય છે જેમાં બે વર્ષથી એટલે કે તેના તંત્રી મી. મોહનલાલ દ્વીચંદ દેશાઈ બીએ. એલ. એલ. બી. નીમાયા ત્યાસ્યા આ આ માસિકે નવીન સ્વરૂપ ધારણ કરેલું છે, અને ત્યારથી તેમાં સુધારો વધારો થતો આવ્યો છે. ઉક્ત તંત્રીના પ્રયાસથી આ વર્ષમાં પણ—આ પર્યુષણનો અંક જુદા જુદા લેખકોના લેખોથી ભરપૂર પ્રસિદ્ધ થયેલો છે. આ પ્રકારની આ નવીન શૈલી આવકારદાયક છે. જેમાં કેટલાક લેખો તો ખુબજ ઉત્તમ રીતે લખાયેલા છે જે ખરેખરા વાંચવા લાયક છે.

જલદી મંગાવો.

તૈયાર છે.

જલદી મંગાવો.

“ આત્મોન્નતિ. ”

યાને.

સર્વજ્ઞ પ્રણીત સ્યાદ્વાદ દર્શન સ્વરૂપ.

જિનવચનામૃત મહોદધિમાંથી ધુરંધર ગીતારથ પૂર્વાચાર્યકૃત વચન તરંગ બિંદુરૂપ અમૃતમય કૃતિના આધારે તૈયાર કરેલ. તત્ત્વજ્ઞાનના અનેક વિષયો જેવા કે જગતકર્તા ઇશ્વર નથી, ઇશ્વરશવતાર વિષે જૈન ધર્મની માન્યતા, જગતનું અનાદિત્વ, દ્રવ્ય તથા પરમાણુનું સ્વરૂપ, ઈર્મ અને આત્માનું સ્વરૂપ અને તેના સંબંધ, ત્રણ પ્રકારના આત્માનું સ્વરૂપ, શુદ્ધ દેવગુરૂ અને ધર્મનું સ્વરૂપ, મનુષ્ય જીવનની ચિત્તમતા શાથી છે? જગત શું છે અને તેની વિચિત્રતાનું કારણ, ક્રિયામાર્ગનું સ્વરૂપ પુણ્ય પાપની ચતુર્ભંગી, આત્મોન્નતિના મુખ્યધક માર્ગો, રસાયણ વિદ્યા ઉપરથી જૈનધર્મ ના નિયમો અને સિદ્ધાંતોની સાબીતી અને મળતાપણું, પદાર્થોનું અનાદિપણું વગેરે ૧૧૪ વિવિધ વિષયોથી ભરપુર છે. એક વખત વાંચવો શરૂ કર્યો તે પૂર્ણ કર્યા શિવાય રહેવાતું જ નથી. આ ગ્રંથની, શ્રી ગીરનારની યાત્રાના પ્રસંગમાં એક મહાન આચાર્ય અને સત્ય ધર્મના જ્ઞાસુ શોધકચંદ્ર અને સત્યચંદ્રના પાત્રો કલ્પી પ્રશ્નોત્તર રૂપે બહુજ સુંદર અને સરલ ભાષામાં ચોજના કરી છે. સાથે સાથે કેટલેક સ્થળે ગીરનાર-જીનું પણ અદ્ભુત અને આનંદ જનક વર્ણન અને નેમીશ્વર ભગવાનની સ્તુતિ હાખલ કરવામાં આવેલ છે, જે બહુજ આનંદ ઉત્પન્ન કરે તેવું છે.

આ લેખને મનન પૂર્વક વાંચવાથી આર્હત શાસનના તત્ત્વો સહેલાઈથી સમજી શકાય તેમ છે, તેમજ સત્ય ધર્મનું સ્વરૂપ પ્રગટ થાય છે; અને હૃદય નિશંક બની આત્મ સ્વરૂપનું જ્ઞાતા બને છે.

સાંપ્રતકાળે પ્રવૃત્તિનું ચક્ર વેગવાળું છે અને જીવનકાળ અદ્ય છે, તેવા સમયમાં જૈનાગમરૂપ મહોદધિનું મથન કરવું અશક્ય છે, તેથી સાર રૂપે આ ઉત્તમ પદ્ધતિથી લખાયેલા આવા લેખો જૈન તેમજ જૈનેતર જ્ઞાસુ વર્ગને વિશેષ ઉપયોગી થઈ પડ્યા સિવાય રહેશે નહીં.

ઉક્ત ગ્રંથ ડેમી આઠ પેજ ૪૦ ફારમનો. ઊંચા કાગળો ઉપર સુંદર ટાઈપથી છપાવી પાઠા બાઈન્ડીંગથી અલંકૃત કરવામાં આવ્યો છે. સર્વ મનુષ્યો લાલ લઈ શકે તેવા ઉદ્દેશથી માત્ર નામની મુદ્રલ ઈશ્વાં પણ જોડી કિંમત ૦-૧૦-૦૦ દશ આના (પોરટેજ બ્રહ્મ) રાખવામાં આવેલ છે.